

บทนำ พบกัน...อีกครั้ง

หัวใจเขา...ไว้วอนเพียงเธอ

'Nice Life' เป็นร้านอาหารที่ผับภายใต้การดูแลของสาวสวยอย่าง 'แก้วเกล้า ธนันทน์' แม่ที่นี้จะเปิดบริการมาเพียงปีกว่าๆ แต่ก็ได้รับความนิยมจากลูกค้าในกลุ่มชนชั้นกลางไปจนถึงผู้มีอันจะกินเป็นอย่างมาก เพราะตั้งอยู่ในย่านธุรกิจชื่อดัง ภาพลักษณ์หรูหรา ดนตรีไพเราะ รสชาติถูกปาก อาหารแต่ละจานถูกจัดแต่งอย่างสวยงามไม่แพ้บรรยากาศในร้านที่สวยงามและเหมาะสมจะถ่ายรูปอวดในโซเชียล

ร้านนี้เปิดบริการตั้งแต่หกโมงเย็นจนถึงเที่ยงคืน มีลูกค้าแวะเวียนเข้ามาไม่ขาดสายโดยเฉพาะในโซนวีไอพีที่อยู่บนชั้นสองและมีความเป็นส่วนตัวนั้นจะได้รับความนิยมมากจนต้องโทรมาจองโต๊ะล่วงหน้าไม่ต่ำกว่าสองวัน แต่คืนนี้ในช่วงเวลาสองทุ่มถึงสี่ทุ่ม โต๊ะที่ดีที่สุดของโซนนี้ได้ถูกจองเอาไว้แล้ว

ในชื่อของแก้วเกล้าเอง...

คืนนี้หญิงสาวได้จัดปาร์ตี้ฉลองครบรอบวันคล้ายวันเกิดให้กับ 'กมลกานต์'

นางเอกสาวคลื่นลูกใหม่ของสถานีโทรทัศน์ช่องยี่สิบสามและเป็นน้องสาวแท้ๆ
ของเธอเอง

"แฮปปี้เบิร์ธเดย์...แฮปปี้เบิร์ธเดย์...แฮปปี้เบิร์ธเดย์ทู้ยู"

เพลงอวยพรวันเกิดดังขึ้นพร้อมกับเค้กวานิลลาของโปรดของกมลกานต์
ถูกยื่นมาข้างหน้าเธอ บนเค้กปักเทียนหนึ่งเล่มและคนที่ถือมันเข้ามาก็คือ
พี่สาวอย่างแก้วเกล้านั่นเอง เจ้าของวันเกิดยิ้มแก้มปริ แม้งานนี้จะเป็นงาน
เล็กๆ มีผู้จัดการส่วนตัวของเธอและเพื่อนๆ มาร่วมงานไม่กี่คนแต่ก็เป็นงาน
ที่อบอุ่นมาก

และเธอรู้ว่าพี่สาวตั้งใจจัดปาร์ตี้นี้ให้เธอจริงๆ

"มัวแต่ยิ้มอยู่นั่นแหละ เป้าเทียนสียายกานต์"

"ค่ะพี่เกล้า"

กมลกานต์พยักหน้า หลับตาลง และประสานมือในระดับอก เธออธิษฐาน
ในใจแล้วเป้าเทียนวันเกิดอย่างตั้งใจ และไม่นานเธอก็ได้ยินเสียงปรบมือ
พร้อมกับไฟที่สว่างขึ้น

"ขอโทษนะครับ"

เสียงเข้มของใครคนหนึ่งดังชัดเสียงพูดคุยอย่างมีความสุขของทุกคน
เจ้าของเสียงนั้นอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีดำกับกางเกงขายาวสีเดียวกัน แม้จะเป็น
เวลากลางคืนแล้วแต่เขายังสวมแว่นกันแดดราวกับต้องการอำพรางใบหน้า
และดูจากท่าทางแล้วเขาไม่ใช่แขกรับเชิญในงานนี้แน่นอน

แก้วเกล้ามองกมลกานต์เป็นเชิงถามว่าชายหนุ่มคนนี้เป็นเพื่อนใช่
หรือไม่ แต่อีกฝ่ายก็เอาแต่นิ่งอึ้งราวกับตกตะลึงจนไม่มีสติใดๆ ใบหน้าอ่อนหวาน
ซีดเผือด และการที่น้องสาวขยับเข้ามาหลบด้านหลังเหมือนหวาดกลัวก็ทำให้
แก้วเกล้ารู้ว่าผู้ชายคนนี้น่าจะมาด้วยจุดประสงค์ดี

กมลกานต์เป็นเช่นนั้นมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วเพราะตอนเด็กๆ ถูกเพื่อน
รุมรังแกอยู่บ่อยครั้ง และทุกครั้งที่กลัวใครก็มักจะขยับมาหลบด้านหลังของ

แก้วเกล้าผู้ที่คอยปกป้องเธอเสมอ

"คุณมีอะไรหรือเปล่าคะ"

แก้วเกล้าเป็นฝ่ายถามและออกหน้าคุยกับผู้ชายคนนั้น

"ผมมีธุระสำคัญต้องการจะคุยกับคุณกานต์"

"กานต์ไม่คุยนะคะพี่เกล้า"

แก้วเกล้าได้ยินเสียงกมลกานต์กระซิบตอบกลับมาแบบนี้ก็อดสงสัยไม่ได้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมน้องสาวเธอถึงมีอาการหวาดกลัวราวกับผู้ชายคนนี้จะมาทำร้าย

"ไว้วันหลังได้มั้ยคะ พวกเรากำลังปาร์ตี้ ไม่สะดวกจะคุยธุระกับคุณ"

"แต่ผมคิดว่าคุณกานต์จำเป็นต้องคุย เพราะ 'เจ้านาย' ของผมรอคุณกานต์อยู่"

แก้วเกล้ายิ่งสงสัยมากเข้าไปทุกที เธอมองกมลกานต์เป็นเชิงถามว่าผู้ชายคนนี้กำลังพูดเรื่องอะไร แต่น้องสาวกลับส่ายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธว่าไม่รู้จกั้ทั้งๆ ที่รู้ดีอยู่แก่ว่าผู้ชายคนนี้คือ 'นิวัฒน์' เป็นลูกน้องคนสนิทของ 'อิชยะ ประภาวิษณุ' ประธานบริหารสูงสุดของสถานีโอโทรทัศน์ช่องยี่สิบสาม และเขา...คือลูกชายเพียงคนเดียวของ 'แอนโทนี่'!

"ถ้าคุณไม่ยอมให้ปาร์ตี้คืนนี้จบแบบไม่สวยล่ะก็ ผมคิดว่าคุณควรจะไปคุยกับเจ้านายของผมนะ" นิวัฒน์บอกเสียงเรียบ "คุยกันไม่กี่นาทีคงไม่เสียเวลาสำหรับงานปาร์ตี้สักเท่าไรหรอก"

แก้วเกล้าสงสัยว่านี่มันเรื่องอะไรกัน ร้ายแรงถึงขนาดที่ผู้ชายคนนี้ต้องขู่ว่าจะทำลายงานปาร์ตี้เลยเชียวหรือ แต่พอเห็นว่าเพื่อนและผู้จัดการส่วนตัวของกมลกานต์เริ่มมองมาด้วยความสงสัย เธอก็เริ่มกังวลว่ามันจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ ที่สำคัญท่าทางของกมลกานต์บ่งบอกได้ว่ามันคงไม่ใช่เรื่องดีแน่ หากเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาอาจสร้างความเสียหายและมีผลกระทบกับชื่อเสียงของน้องสาวก็เป็นได้

"งั้นให้ฉันไปคุยแทนได้มั้ยคะ"

"แต่เจ้านายผมต้องการคุยกับน้องสาวของคุณ"

"ยายกานต์เป็นเจ้าของปาร์ตี้คงไม่สะดวกที่จะทิ้งเพื่อน ๆ เพื่อไปคุย
ธุระกับเจ้านายคุณหรอกค่ะ คุยกับฉันก็เหมือนคุยกับน้องสาวฉันนั่นแหละ
แต่ถ้าคุณไม่ยอม เราก็คงต้องคุยกันวันหลัง"

จบประโยคนี้หมกมลกานต์ก็กระตุกมือแก้วเกล้าเพราะไม่ยอมให้พี่สาว
ไปคุยกับฝ่ายนั้น แต่คนเป็นพี่ลูบหลังมือน้องสาวเป็นเชิงบอกว่าไม่ต้องห่วง
เพราะที่ผ่านมากมลกานต์มีปัญหอะไรเธอก็ช่วยแก้ไขจนสามารถผ่านปัญหา
เหล่านั้นมาได้ด้วยดีเสมอ ไม่มีอะไรที่คนอย่างเธอจัดการไม่ได้

"ถ้าอย่างนั้นก็ได้รับ...เชิญ"

นิ้วฉมฉายมือให้แก้วเกล้าเดินออกไป หญิงสาวมองกมลกานต์อีกครั้ง
เพื่อให้อีกฝ่ายไวใจในการตัดสินใจของเธอ แต่คนเป็นน้องกลับมองตามหลัง
พี่สาวไปด้วยสายตาที่ยังเต็มไปด้วยความกังวล

กมลกานต์ไม่รู้เลยว่าอิชยะจะคุยอะไรกับแก้วเกล้า

แต่หากให้เดาคงไม่พ้นเรื่องเธอกับแอนโทนี่...

คิดมาถึงตรงนี้แล้วนางเอกสาวก็ใจคอไม่ดีเอาเสียเลย เธอไม่ยอมให้
พี่สาวล่วงรู้ถึง 'ความสัมพันธ์' ลับๆ นั้น แต่ก็เฝ้าเกล้าที่จะเดินไปเผชิญหน้า
กับอิชยะด้วยตัวเอง

กานต์ขอโทษนะค่ะพี่เกล้า

รถยนต์ของอิชยะเป็นรถยุโรปสีดำคันหรูที่ราคาแพงระยับจนแก้วเกล้า
ไม่คิดว่าคนธรรมดาอย่างเธอจะมีปัญญาซื้อ มันจอดห่างไปจากหน้าร้าน
Nice Life ไม่ไกลนัก แต่ชิดมุมถนนค่อนข้างเงียบ เมื่อเดินมาถึงหญิงสาว
ที่เคยมันใจก็หัวนเกรงเล็กน้อยราวกับรู้ว่าคนที่รออยู่ไม่ใช่คนที่เธอจะคุยด้วย
ได้ง่ายๆ

"เชิญครับ"

นิวัฒน์เปิดประตูรถให้หญิงสาว รถที่จอดรออยู่ยังสตาร์ทเครื่องยนต์เพื่อให้แอร์ทำงานจนเย็นฉ่ำ แต่เธอยังไม่ยอมก้าวขึ้นไป เพราะคิดว่ามันอาจไม่สมควรที่เธอจะคุยกับอีกฝ่ายในที่ลับตาคน

"คุยกันข้างนอกไม่ได้หรือคะ"

"ไม่มีใครทำอะไรคุณหรอก"

นิวัฒน์บอกเหมือนคาดเดาความคิดของแก้วเกล้าออก ความจริงแล้วหญิงสาวก็ไม่ได้กลัวว่าเธอจะทำอะไรเธออาจถึงขนาดทำร้ายเธอ เพียงแต่กลัวว่าหากมีใครเห็นเข้าอาจจะคิดไปในทางเสื่อมเสียได้

ยิ่งภาพลักษณ์อย่างเธอด้วยแล้วยิ่งไม่ยากหากใครจะคิดไม่ดีแบบนั้น

"เชิญครับ"

นิวัฒน์ออกปากแรงทำให้แก้วเกล้าตัดสินใจก้าวขึ้นไปนั่งในรถยนต์คันหรูภายในรถกว้างมาก แต่เธอไม่ได้ใส่ใจมันเท่ากับคนที่กำลังนั่งรออยู่... เขาอยู่ในชุดสูทสีเข้มราคาแพง เนียบทั้งคัตติ้งและแพดเทิร์น ร้างสูงนั่งไขว่ห้างสบายๆ และดูใจเย็น ทว่าเธอกลับสัมผัสถึงความอันตรายของเขาได้เป็นอย่างดี

แก้วเกล้าไม่คิดว่าจะได้พบกับอิชยะอีกครั้งในสถานการณ์นี้เลย

น่าจะประมาณแปดปีได้แล้วระมังที่หญิงสาวไม่ได้เจอ 'ตัวเป็นๆ' ของอิชยะ แต่ชายหนุ่มยังคงดูดีไม่น้อยไปกว่าเดิมเลย ตรงกันข้าม... เขากลับดูดีหล่อเหลา และมีเสน่ห์มากกว่าในอดีตอีกเป็นสิบเท่า เพราะอิชยะในวัยสามสิบสามปีตอนนี้มีความตั้งใจดูดีแบบผู้ชายอย่างเข้มข้นและเต็มเปี่ยมไปด้วยพลัง

"นิวัฒน์ไม่ได้บอกหรือว่าผมต้องการคุยกับกมลกานต์"

ชายหนุ่มเปิดบทสนทนาขึ้นก่อน น้ำเสียงของเขานิ่งเรียบ ทุ้มต่ำ มีพลังและอำนาจ... ดวงตาสีรัตติกาลคู่ขนานปรายมามองแก้วเกล้าเพียงครู่เดียวก่อน

เขาจะมองตรงไปข้างหน้าเช่นเดิม

ความโล่งใจที่มีต่อเธอหมดลงเมื่อพบว่าเธอไม่ใช่คนที่เขาอยากจะคุย
'ธุระ' ด้วย

เขาจำเราไม่ได้...

แก้วเกล้าคิดไว้อยู่แล้ว เพราะครั้งแรกที่พบกับเขานั้นเธอยังเป็นแค่
เด็กมัธยมปลาย แล้วหลังจากวันนั้นทั้งสองคนก็ไม่ได้พบกันอีกเลย เธอเอง
ก็เปลี่ยนไปมาก และมันก็ผ่านมานานแล้ว ถ้าเขาจำเธอได้นั้นสีที่เป็นเรื่อง
แปลก

แต่ที่หญิงสาวยังจำอิชยะได้เพราะเห็นเขาผ่านข่าวสังคมบ่อยๆ แน่ะ!
ผู้บริหารหนุ่มรูปงามที่มีคุณสมบัติราวกับพระเอกในนวนิยายอย่างเขาอยู่ใน
กระแสมากกว่าพระเอกละครบางคนเสียอีก

"คุยกับฉันก็เหมือนคุยกับน้องสาวฉันนั่นแหละค่ะ" เธอบอก "ฉันชื่อ
แก้วเกล้า...เป็นพี่สาวแท้ๆ ของยายกานต์ และฉันก็ดูแลน้องสาวฉันมา
ตลอด คุณมีธุระอะไรก็คุยกับฉันแทนได้เลยค่ะ"

"แน่ใจนะ" เขาถามโดยไม่หันมามองเธอ

"ค่ะ ไม่มีเรื่องอะไรที่เกี่ยวกับน้องสาวแล้วฉันจะไม่เคยรับรู้"

"แล้วคุณรู้หรือเปล่าน้องสาวที่คุณดูแลอยู่...เป็นเมียน้อยพ่อผม"

ประโยคคำถามที่เอ่ยด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบเย็นชานี้กลับทำให้แก้วเกล้า
ถึงกับตกตะลึง

"อะ...อะไรนะค่ะ!"

นี่เป็นเรื่องที่เธอคิดไม่ถึงเลยจริงๆ! ตลอดเวลาที่ผ่านมา...กมลกานต์
เป็นเด็กเรียบร้อยอ่อนหวาน ความประพฤติดีงาม ตั้งใจเรียน ไม่เคยนอกกลุ่ม
นอกทาง เรื่องความรักหรือเรื่องผู้ชายเรียกว่าอยู่ในขั้น 'ไร้เดียงสา' ก็ไม่ผิด
แม้จะเข้าวงการบันเทิงก็ไม่เคยมีประวัติเสียหาย แล้วกมลกานต์จะไปเป็น
เมียน้อยพ่อเขาได้ยังไง

แก้วเกล้าไม่เชื่อเด็ดขาด เพราะตอนที่กมลกานต์ยังเรียนอยู่ที่ตั้งหน้าตั้งตาเรียนอย่างเดียว ตอนเริ่มทำงานก็มีผู้จัดการส่วนตัวอย่าง 'จ๊อบจ๊อบ' ตามประกบแทบจะตลอดเวลา และนอกเวลางานก็จะกลับบ้านมาอยู่กับ 'วรรณิกา' ผู้เป็นมารดาเสมอ จะเอาเวลาที่ไหนไปเป็นเมียผู้ชายใคร

"หรือว่าความจริงคุณก็รู้เห็นเป็นใจให้น้องสาวคุณมาเป็นเมียน้อยพ่อผม"

อิชยะถามด้วยน้ำเสียงเข้มข้นก่อนจะปรายตามามองคู่สนทนาด้วยสายตาดูหนักหน่วงที่ทำให้แก้วเกล้าต้องเม้มริมฝีปากแน่นด้วยความไม่พอใจ... ดวงตาคมกริบคู่นี้กำลังดูถูกดูแคลนเธอ

"ไม่ใช่ออย่างนั้นค่ะ ฉันไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย"

แม้จะกรุ่นโกรธแต่หญิงสาวพยายามเจรจาอย่างใจเย็น เพราะเธอรู้ว่าถ้ามีเรื่องกับเขามันอาจส่งผลกระทบต่องานของกมลกานต์ก็เป็นได้

"จะให้ผมเชื่อ?"

"นี่คุณ! คุณคิดว่าฉันสิ้นใจไม่ตอกและไร้ความคิดจนถึงขนาดจะยุยงให้น้องสาวตัวเองไปเป็นเมียน้อยชาวบ้านเลยหรือ" แก้วเกล้าเสียงแข็งขึ้นเมื่อเขาเอาแต่ดูถูกกันไม่เลิกเสียที

ดวงตากลมโตคู่งามที่สบตากับอิชยะอย่างซื่อตรงบวกกับสีหน้าตกใจจนเห็นได้ชัด ทำให้ชายหนุ่มเชื่อว่าแก้วเกล้าคงไม่เคยรู้เรื่องกมลกานต์กับแอนโทนี่มาก่อนจริงๆ

"ฉันคิดว่าต้องมีการเข้าใจผิดอะไรแน่ๆ"

"ไม่ผิดหรอก เขาสองคนสานความสัมพันธ์กันมาลึกพักแล้ว"

"ไม่จริง! น้องสาวฉันไม่ใช่ผู้หญิงแบบนั้น ยายกานต์ไม่มีทางหลงผิดทำเรื่องสิ้นคิดอย่างนั้นแน่"

อิชยะถอนหายใจราวกับเบื่อบุคคลที่จะอธิบาย เขาหยิบไอแพดขึ้นมากดเข้าโพลเดอรัรูปภาพก่อนจะยื่นให้แก้วเกล้า หญิงสาวรับมาดูด้วยมือที่

สั้นเทา และภาพที่เห็นก็ทำให้เธอเข้าใจทุกอย่างในทันที

มันไม่ใช่แค่ภาพเดียวแต่มีภาพมากมายจากหลายๆ เหตุการณ์จนคิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้นอกจากทั้งสองคนเป็นคู่รักกัน โดยเฉพาะภาพที่แอนโทนี่กับกมลกานต์ไปเที่ยวต่างจังหวัดหรือเข้าโรงแรมด้วยกัน การเดินโอบเอวโอบไหล่ และการแนบชิดบอกได้ว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่ใช่แค่คนรู้จักกันธรรมดา

"นี่เป็นหลักฐานแค่เพียงส่วนน้อยเท่านั้นนะ"

อิชยะดิ่งโอแพตของเขากลับไปเมื่อเห็นว่าแก้วเกล้าเข้าใจทุกอย่างดีแล้ว เธอยังพูดไม่ออกเหมือนในหัวกำลังประมวลเรื่องราวต่างๆ และยังไม่อยากเชื่อเลยว่ากมลกานต์จะทำแบบนี้ได้

นี่น้องสาวเธอคิดยังไงถึงได้ยอมเป็นเมียผู้ชายที่อายุรุ่นราวคราวพ่อ!

"ผมต้องการให้น้องสาวคุณเลิกยุ่งเกี่ยวกับพ่อผมให้เร็วที่สุด ไม่ใช่แค่คุณหรอกที่กลัวว่าภาพลักษณ์ของน้องสาวจะแปดเปื้อน แต่ผมก็จำเป็นต้องรักษาหน้าตาและชื่อเสียงของครอบครัวผมเหมือนกัน" อิชยะเริ่มต้นเจรจาและบอกสาเหตุที่ทำให้เขาต้องลงมาจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง

"แต่เรื่องนี้ตบมือข้างเดียวมันไม่ดังหรอกนะคะ" แก้วเกล้าพยายามดิ่งสติกลับมา แม้จะรู้ว่าน้องสาวเธอผิดที่ไปยุ่งเกี่ยวกับบิดาเขา แต่เรื่องแบบนี้มันก็ต้องผิดด้วยกันทั้งสองฝ่าย

อิชยะจะโทษกมลกานต์คนเดียวก็คงไม่ได้!

"ถ้าน้องสาวคุณยอมเลิก ทางฝั่งพ่อผมก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก" เขาก็บอกอย่างไม่รู้สึกรู้สึ "ผมจะยอมเชื่อว่าน้องสาวคุณจะเลิกยุ่งเกี่ยวกับพ่อผมก็ต่อเมื่อไม่เห็นทั้งสองคนติดต่อกันไม่ต่ำกว่าหนึ่งเดือน และถ้าน้องสาวคุณยังไม่ยอมเลิกยุ่งกับพ่อผมล่ะก็... ผมจะจัดการขั้นเด็ดขาด"

"นี่คุณ!"

ไม่ต้องบอกแก้วเกล้าก็พอจะเดาออกกว่าอิชยะจะ 'จัดการชั้นเด็ดขาด' ยังไง แต่จะโทษเขาก็ไม่ได้ในเมื่อน้องสาวเธอก็ผิด เขามีสิทธิ์ที่จะโกรธเพราะกมลกานต์ไปเป็นมือที่สามในครอบครัวเขาจริงๆ

"ผมใจดีมากแล้วนะที่มา 'ขออภัย' พวกคุณก่อนที่ผมจะทำอะไรลงไป" อิชยะขมวดคิ้ว จ้องหน้าเธออย่างเอาเรื่อง "คุณน่าจะรู้ว่าผมทำอะไรได้บ้าง และผมทำได้โดยที่แทบไม่ต้องออกแรงด้วยซ้ำ"

"ค่ะ ขอบพระคุณในความกรุณา แล้วฉันจะรีบจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย"

แม้จะอดตอบกลับไปอย่างประชิดประชันไม่ได้ แต่แก้วเกล้าก็ตั้งใจว่าจะจัดการเรื่องนี้อยู่แล้ว ไม่ใช่แค่เพราะกลัวคำขู่ของอิชยะหรือกลัวว่าจะมีผลกระทบกับงานของกมลกานต์ แต่เธอไม่ยอมให้น้องสาวได้ขึ้นชื่อว่าเป็นเมียน้อยและเป็นมือที่สามจนทำลายครอบครัวเขาเช่นกัน

"แล้วผมจะรอฟังข่าวดี..."

อิชยะหยิบนามบัตรแล้ววางมันลงบนมือของหญิงสาว เขาเหยียดยิ้มบางๆ แทนคำขู่ว่าหากเธอไม่จัดการอย่างที่รับปากไว้ จุดจบของน้องสาวเธอไม่สวยแน่นอน แก้วเกล้ายกมือไหว้เขาก่อนจะก้าวลงมาจากรถแล้วบีบนามบัตรในมือแน่น เพราะเธอรู้ว่าเขาไม่ได้มา 'ขออภัย' อย่างที่ปากพูด แต่มาเพื่อ 'ข่มขู่' ต่างหาก!

บทที่ 1 ความทรงจำ

บรรยากาศในรถเจียบมากจนน่าอึดอัดเป็นที่สุด...

ตั้งแต่แก้วเกล้ากลับมาจากคุยกับอิชยะก็มีสีหน้าเคร่งเครียดผิดปกติ แม้จะทำตัวราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่คนที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เด็กอย่าง กมลกานต์มีหรือจะไม่รู้ว่่าพี่สาวกำลังกังวลใจอย่างมากและเธอก็คิดว่าเรื่อง ที่อีกฝ่ายกำลังกังวลคงไม่ใช่เรื่องของใครอื่นนอกจากน้องสาวอย่างเธอ

เขาคงบอกเรื่องของเรากับพี่เกล้าแล้ว

กมลกานต์รับรู้ได้ตั้งแต่วินาทีแรกที่เห็นแก้วเกล้าเดินกลับมา อีกฝ่าย มองเธอด้วยสายตากรุ่นโกรธ ผิดหวัง และเสียใจ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรราวกับ รอให้เธอเป็นฝ่ายพูดก่อน

ตลอดเวลาที่อยู่ในปาร์ตี้ร่วมสองชั่วโมงหลังจากนั้นกมลกานต์ไม่มีความสุขเลย ทว่าเธอก็ต้องพยายามกลบเกลื่อนความรู้สึกเอาไว้ด้วยการแสดงทั้งหมดที่จำเรียนมาเพื่อไม่ให้ทุกคนสงสัย

เมื่อถึงเวลาปิดร้านแก้วเกล้าก็ฝาก 'รุ่งรัตน์' ผู้จัดการร้านให้ช่วยดูแล ความเรียบร้อย แล้วพากมลกานต์กลับบ้าน กมลกานต์พยายามรวบรวม ความกล้าหลายครั้งเพื่อถามเรื่องที่อิชยะมาคุยกับพี่สาว แต่เธอไม่กล้าถาม

ออกไปสักที่...มันยากเหลือเกินที่จะพูดให้ใครฟังว่าเธอหลงรักผู้ชายที่
แต่งงานแล้ว

และเขาคอนั้นมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกับพ่อของเธอ

"ใกล้จะถึงบ้านแล้วนะ ทำหน้าที่ให้มันดีๆ หน่อย" แก้วเกล้าเป็นฝ่าย
พูดก่อน เธอไม่ได้หันไปมองเพราะสายตายังจับจ้องอยู่บนถนน "เดี๋ยวแม่
เห็นกานต์ไม่สบายใจก็ไม่สบายใจไปด้วยอีกคนหรอก"

"หน้ากานต์ออกขนาดนั้นเลยหรอคะ"

"มาก"

"เอ่อ...แล้วคุณอิซซ์เขาคุยอะไรกับพี่เกล้าบ้างคะ พี่เกล้ายังไม่เล่าให้
กานต์ฟังเลย"

"คุยเรื่องที่ทำให้กานต์ไม่สบายใจอยู่ตอนนี้แหละ"

น้ำเสียงนิ่งเรียบแต่แฝงไว้ด้วยความเยือกเย็นทำให้ใครอีกคนนั่งนิ่ง
ทั้งๆ ที่ตอนแรกพยายามเกริ่นเข้าเรื่องแล้ว แก้วเกล้าเองก็รู้ว่าควรจะคุยกับ
กมลกานต์แต่เธอกระตักปากที่จะพูดมันออกไป อีกอย่างถึงจะเห็นหลักฐาน
ที่เชื่อถือได้แต่เธอยังอยากไต่ถามความจริงจากปากของน้องสาว...กมลกานต์
ทำให้เธอผิดหวังที่ไปเป็นเมียช้อยแอนโทนี่แล้วก็อย่าทำให้เธอต้องเสียความ
รู้สึกด้วยการโกหกกันอีกเลย

"มันเป็นอย่างที่เขาพูดจริงๆ ไซ้มัย"

จังหวะนั้นรถวิ่งมาจอดติดไฟแดงพอดีแก้วเกล้าจึงหันไปมองกมลกานต์
สองชั่วโมงที่ผ่านมาเธอพยายามทำใจและสงบจิตใจให้เย็นลงแล้วถึงได้ถาม
อย่างไม่ใช้อารมณ์ หญิงสาวยอมรับว่าเธอผิดหวังในตัวกมลกานต์มากและ
อยากจะทำให้อุบัติการณ์ แต่...ตอนนี้โกรธไปก็คงไม่ได้อะไรขึ้นมา

น้องสาวของเธอทำผิดพลาดไปแล้ว กลับไปแก้ไขอดีตไม่ได้อีกแล้ว
ทางที่ดีคือต้องหาทางแก้ไขก่อนที่ทุกอย่างมันจะสายเกินไป กมลกานต์อายุ
ยังน้อย กำลังโตงดั่งในวงการ และแก้วเกล้ารู้ว่าการทำงานในวงการเป็นสิ่ง

ที่น้องสาวรักจนอยากทำไปจนตาย เธอจึงไม่อยากให้อีกฝ่ายมาเสียอนาคต เพราะเรื่องนี้

'แย่งสามีชาวบ้าน' เป็นเรื่องที่คนไทยรับไม่ได้และเป็นเรื่องที่คนไทย นิินทาอย่างสนุกปากมากที่สุด ยิ่งถ้าเป็นดาราด้วยแล้วยิ่งไม่ต้องพูดถึง ที่ผ่านมามีดารารายหลายคนที่ต้องออกจากวงการเพราะเรื่องนี้

ยิ่งถ้าเป็นนางเอกละครดั่ง ภาพลักษณ์อ่อนหวานและเรียบร้อยราวกับ ผ้าพับไว้จนคนคิดไม่ถึงว่าจะทำเรื่องแบบนี้ได้ พอความจริงถูกเปิดเผย กระแสตำหนิและนินทาจะรุนแรงเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่า เพราะจะเจอข้อหา 'แรดเจียบ' และ 'สตรอเบอร์รี่ตัวแม่' ด้วย

เธอเห็นหนทางหายหน้าของกมลกานต์รออยู่ไม่ไกลแล้ว แต่แปลกใจ ที่น้องสาวกลับมองไม่เห็นจนเลือกเดินในทางผิด หรือว่าความรักมันทำให้ ตาบอดไปแล้ว

"พูดมา... พี่ผิดหวังเรื่องนั้นก็มากพอแล้ว อย่าให้พี่ต้องมาผิดหวัง เพราะกานต์โกหกพี่อีกเลย"

"คะ กานต์กับคุณแอนโชนี่รักกัน"

กมลกานต์ยอมรับก่อนที่จะกลั่นใจแล้วว่าเธอกับแอนโชนี่แอบสาน ความสัมพันธ์กันมาเกือบครึ่งปีแล้ว เธอประทับใจที่แอนโชนี่เคยเข้ามา ช่วยเหลือตอนที่ถูกลวนลามขณะไปออกงานอีเวนต์ในโรงแรมแห่งหนึ่ง แล้ววันนั้นท่านก็ขอลี้อย่างน่ารักเธอกับจูบจูบ แอนโชนี่วางตัวเป็นผู้ใหญ่ ไม่ได้ มองเธอในเชิงขู่ว่า และขอเบอร์โทรเอาไว้สำหรับการติดต่อเรื่องงาน แล้ว หลังจากนั้นก็เริ่มคุยกันเรื่อยมา

แอนโชนี่เป็นคนใจดี อบอุ่น ให้คำปรึกษา และคำแนะนำกับกมลกานต์ ในหลายๆ เรื่อง จากที่คุยกันผ่านไลน์ก็เริ่มนัดทานอาหารด้วยกัน ความ สนิทสนมทำให้เธอรับรู้ว่ามันมีปัญหากับภรรยาอย่าง 'กนกฉัตร' มานานแล้ว เมื่อต่างฝ่ายต่างให้กำลังใจกัน เห็นอกเห็นใจกัน และเข้าใจกันจึงเกิดเป็น

ความผูกพันและกลายเป็นความรักในที่สุด แต่ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่าง 'ลับๆ' จนแม้กระทั่งจู้บจู้บก็ยังไม่รู้

จริงอยู่ว่ากมลกานต์แทบไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง แต่เธอกับแอนโทนี่ก็คุยกันผ่านโทรศัพท์ ผ่านไลน์ และนัดเจอกันในตอนที่ยังสองคนมีเวลาว่างตรงกัน โดยส่วนใหญ่จะเป็นหลังเลิกกอง เธอจะให้จู้บจู้บแวะส่งตามสถานที่ต่างๆ ที่ไม่ใช่บ้าน บ้างก็อ้างว่าจะซื้อของ บ้างก็อ้างว่ามีนัดกับเพื่อน หรือไปสถาบันเสริมความงามซึ่งจู้บจู้บก็ไม่ได้สงสัยอะไร เพราะคนเราก็ตองมีเวลาส่วนตัวกันบ้าง

"ไม่อยากจะเชื่อเลย..."

แก้วเกล้าได้แต่ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ แอนโทนี่อาจเป็นคนรูปงาม ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี ทั้งรูปร่างหน้าตาดูยังดูหนุ่มกว่าอายุและยังดูดีอยู่มาก แต่ท่านก็อายุห้าสิบเจ็ดปีแล้ว

ที่สำคัญนอกจากทั้งสองจะอายุห่างกันมากกว่าสามสิบปี แอนโทนี่ก็ยังไม่ได้หย่าขาดกับภรรยา แล้วครอบครัวประภาวิษณุก็คงรับรู้เรื่องของท่านกับกมลกานต์แล้ว อิซยะถึงได้ยื่นมือเข้ามาจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง แก้วเกล้าเข้าใจความรู้สึกของคนในครอบครัวนั้นดี ถึงจะมีปัญหาเกี่ยวกับกมลกานต์ ยังไงแอนโทนี่ก็ไม่ควรทำแบบนี้ และต่อให้รักมากแค่ไหนกมลกานต์ก็ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับผู้ชายที่มีภรรยาแล้ว

"กานต์ขอโทษนะคะพี่เกล้า แต่กานต์รักเขาจริงๆ ค่ะ"

"รักยังไงกานต์ก็ไม่ควรทำแบบนี้ กานต์ก็น่าจะรู้ว่าครอบครัวเขาจะเจ็บปวดแค่ไหน"

เมื่อได้ฟังเหตุผลนั้นแก้วเกล้าก็ยิ่งโกรธ แต่คำว่า 'รัก' เท่านั้นหรือที่ทำให้กมลกานต์ลืมนึกถึงศักดิ์ศรี ลืมนึกถึงครอบครัว ลืมนึกถึงศีลธรรม และลืมนึกถึงอนาคตของตัวเอง

"ต่อให้กานต์กับเขารักกันจนตายแทนกันได้ แต่ยังไงสังคมก็จะตราหน้า

ว่ากานต์ทำลายครอบครัวเขาและเป็นเมียช้อยของเขายูดี"

"พี่เกล้า!"

"หรือพี่พูดไม่จริง! คำว่ารัก...บางทีมันก็เป็นแค่ข้ออ้างของพวกเมียช้อยเท่านั้นแหละ"

แก้วเกล้าตอกหน้าน้องสาวกลับไปตรงๆ แรงๆ แม้จะสงสารอีกฝ่าย แต่เธอก็คิดว่าคนบางคนก็ต้องถูกความจริง 'ซัดหน้า' เข้าไปเต็มๆ บ้างถึงจะเข้าใจและตัดใจได้สักที

ความจริงมันอาจจะเจ็บ แต่มันก็เป็น 'ยาดี'

"พี่เกล้าคิดว่ากานต์ไม่เจ็บปวดหรือคะที่ตัวเองต้องอยู่ในสถานะนี้" กมลกานต์ร้องไห้ น้ำตาร่วงผล็อยลงมาไม่ขาดสายเมื่อคิดว่าแม้แต่พี่สาวที่เธอรักยังไม่มีความเห็นใจให้เธอเลย

"ถ้าเจ็บแล้วทำไมถึงไม่เลิก กานต์ถอยออกมาตอนนี้ก็ยังทันนะ มันยังไม่สายเกินไปที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ กานต์คิดว่าตัวเองกับคุณแอนโตนีจะจบแบบแฮปปี้เ็นดิงเหมือนในละครหรือ พี่บอกตรงนี้เลยว่ามีทาง" แก้วเกล้าหัวเราะหยัน แต่น้ำแปลกที่เสียงหัวเราะนั้นเต็มไปด้วยความเจ็บปวด

หญิงสาวหวนย้อนกลับไปนึกถึงเรื่องราวในอดีตที่เป็นบาดแผลตอกตรึงอยู่ในหัวใจเธอ กมลกานต์ และวรรณิกามาตลอดระยะเวลาหลายปี...ที่ครอบครัวของเธอเหลือกันแค่สามคนแม่ลูกเพราะมีมือที่สามเข้ามาแย่งพ่อไปและทำให้ครอบครัวแตกร้างจนพ่อกับแม่เธอต้องหย่าขาดจากกัน กมลกานต์เจ็บปวดกับเรื่องนี้จนร้องไห้อยู่เป็นเดือน แล้วทำไมไม่คิดถึงหัวอกคนในครอบครัวของแอนโตนีบ้าง

ทำไมสุดท้ายถึงได้เดินขั้วรอยคนที่ตัวเองเคยเกลียดชัง!

"เรื่องนี้พี่เข้าใจกานต์ไม่ได้จริงๆ และเพราะพี่รักกานต์พี่ถึงได้เตือน" แก้วเกล้าเข้าใจดีว่าน้องสาวกำลังเจ็บปวดและน้อยใจเธอ "คุณณิชย์เขารู้เรื่องทุกอย่างแล้วนะเขาถึงได้มาคุยกับกานต์ เขาฝากพี่มาบอกกับกานต์ว่าให้

กานต์เลิกยุ่งกับพ่อของเขาซะ ไม่อย่างนั้นเขาจะจัดการขั้นเด็ดขาด"

กมลกานต์พูดอะไรไม่ออก เธอทำได้เพียงร้องไห้ด้วยความเจ็บปวด และเสียใจด้วยรู้ว่าอิชยะทำอะไรได้มากกว่าที่เธอคาดคิด เขาจะทำให้อนาคตเธอดับวูบในชั่วพริบตาเลยก็ยอมทำได้

แต่ถ้าจะให้เธอเลิกกับแอนโทนี่... เธอทำไม่ได้

"เขาใจดีมากแล้วยังมาเตือนกานต์ก่อนที่จะปล่อยข่าวทำลายกานต์จนหมดอนาคต" แก้วเกล้าพยายามเตือนสติกมลกานต์ เธออยากให้น้องสาวกลับตัวกลับใจก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินแก้ "กานต์รู้ใช่ไหมว่าเขามีอิทธิพลมากแค่ไหน ถ้าเขาจะทำลายกานต์ก็แค่ปล่อยหลักฐานทั้งหมดที่เขาอยู่ในมือลงในโซเชียล แล้วไม่กี่นาทีต่อมาอนาคตของกานต์ก็จะดับวูบ และพี่เชื่อว่าเขากล้าที่จะทำอย่างนั้น"

"แต่คุณแอนโทนี่..."

"ยังงั้นพ่อของเขาก็เป็นผู้ชายแถมยังอายุขนาดนั้นแล้ว" หญิงสาวดักทางราวกับล่วงรู้ความคิดของอีกฝ่าย เธอเป็นพี่สาวกมลกานต์ ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าน้องสาวกำลังจะพูดอะไร "ใครๆ ก็รู้ว่าเรื่องแบบนี้มันไม่มีความยุติธรรมผู้ชายลอยตัวเหนือตราหมาเสมอแหละ กานต์ก็น่าจะเดาออก ที่สำคัญพี่ไม่อยากให้กานต์ได้ขึ้นชื่อว่าไปทำลายครอบครัวใคร เชื่อพี่เถอะ! เขาไม่ปล่อยให้กานต์ได้เสวยสุขกับพ่อของเขาหรอก"

กมลกานต์ได้แต่ปิดหน้าร้องไห้ เธอเฝ้าอยู่แล้วว่าหากคนอื่นรู้ความจริงมันต้องมีวันนี้เธอถึงได้ยอมคบกับแอนโทนี่แบบเงิบๆ อยู่ในมุมมืดของตัวเอง และเธอขอแค่ได้รักก็พอแล้ว

นี่ความรักครั้งแรกของเธอจะต้องจบเช่นนี้จริงๆ นะหรือ

"คะพี่เกล้า... กานต์จะเลิกกับเขา" กมลกานต์ตัดสินใจได้ในที่สุด

เมื่อกมลกานต์รับปากว่าจะเลิกยุ่งเกี่ยวกับแอนโทนี่แล้วแก้วเกล้าก็

เบาใจได้ในระดับหนึ่ง เธอตั้งใจว่าจะส่งข้อความไปบอกกับอิชยะเพื่อให้เขาใจเย็นลง แล้วล้มเลิกความคิดที่จะปล่อยข่าวทำลายชื่อเสียงน้องสาวเธอ และก่อนจะถึงบ้านหญิงสาวก็เตือนให้กมลกานต์ทำตัวให้เป็นปกติเพื่อไม่ให้มารดาสงสัย

"แม่นอนหรือยังคะน่าสมใจ"

แก้วเกล้าถามเมื่อ 'สมใจ' เดินมาเปิดประตูรั้วบ้านให้ สมใจเป็นแม่บ้านที่ดูแลครอบครัวเธอมาหลายปีแล้ว อายุสี่สิบห้าปีแต่ยังแข็งแรง เก่งงานบ้านงานเรือนทุกอย่าง คุยสนุก มนุษย์สัมพันธ์ดี เป็นคนมองโลกในแง่ดี และซื่อสัตย์ ทั้งสองคนจึงไว้วางใจให้ท่านดูแลรรณิกาในยามที่พวกเขาไม่อยู่

บ้านรณิกานต์เป็นสมบัติชิ้นเดียวที่มีความทรงจำเกี่ยวกับพ่อ มันเป็นบ้านสองชั้นหลังใหญ่ ข้างในตกแต่งอย่างดี มีสนามหญ้าหน้าบ้าน จัดสวนสวยเล็กๆ และแวนดัลล์ไม้ด้วยต้นไม้ใหญ่เพราะวรรณิกาเป็นคนรักต้นไม้ พ่อกับแม่เธอซื้อบ้านหลังนี้ตอนที่ราคาตกพอดีจึงได้บ้านที่สภาพดูดีเกินราคา

"ยังไม่นอนนะ เรานี้อย่างไร เอะอะก็จะให้แม่นอนอยู่เรื่อย"

วรรณิกาลุกจากโซฟาเดินมาหาลูกสาวทั้งสองคน กมลกานต์เดินเข้าไปกอดและหอมมารดาอย่างอดอ้อนเหมือนที่เคยทำตามประสาลูกสาวคนเล็ก ส่วนลูกสาวคนโตได้แต่กอดตามองบนไม้ด้วยความหมั่นไส้แต่ก็ไม่ได้คิดจริงจัง เพราะภาพที่เห็นทำให้เธอมีความสุขมากกว่าอะไรทั้งหมด

ที่แก้วเกล้ายอมเหนื่อยและพยายามทำทุกอย่างก็เพื่อแม่กับน้องสาวทั้งนั้น

"วันนี้คุณวรรณิการมณีนีมากเลยนะคะ เมื่อตอนเย็นก็ไปตลาดกับน้ำเพื่อซื้ออาหารสดหลายอย่าง เห็นบอกว่าพรุ่งนี้จะทำของโปรดให้คุณๆ ทานแล้วก็จะทำدابาตรวันเกิดให้คุณกานต์ด้วย"

"โห! ซดใหญ่เลยนะคะแม่" แก้วเกล้าแซว

"ไม่ต้องมาหงมาโหลย พรุ่งนี้เราสองคนต้องตื่นให้ทันด้วยนะ"

วรรณิกาทำหน้าที่ใส่ลูกสาวคนโตแทนการบอกว่าถ้าพรุ่งนี้ตื่นสายจนลุกมาตักบาตรไม่ทันจะโดนดุหนักกว่านี้ พอกำซั๊บแก้วเกล้าเสร็จก็หันไปมองกมลกานต์ที่เสียบผิตปกติทั้งๆ ที่ทุกทีจะคุยเฉื่อยเฉี้ยวและเล่าเรื่องที่กองถ่ายให้ฟังจนคนอื่นแทบไม่มีจังหวะพูดแทรก

"แล้วยายกานต์เป็นอะไรไป ทำไมวันนี้เจียบจ้ง ไม่สบายหรือเปล่าลูก"

"ยายกานต์คงถ่ายละครติดต่อกันหลายวันแล้วนอนน้อยจนเบลอนะคะ" แก้วเกล้าเห็นกมลกานต์กังวลจนไม่มีสติก็เลยพูดแทน "แหม! แม็กี่ห่วงแต่ยายกานต์นะคะ ไม่เห็นห่วงเกล้าบ้างเลย เกล้านี้ทำงานหนักทุกวันเลยนะ ยายกานต์สบายจะตาย คนที่ทำงานหนักมาตลอดคือเกล้าต่างหาก"

"เรานี่มันขี้ฉ้อฉจริง" วรรณิกาแกล้งหยิกแขนแก้วเกล้าด้วยความหมั่นไส้ แต่ก็รู้ว่าลูกสาวคนโตแค่พูดเล่นไปอย่างนั้นเอง "ก็เราทำงานหนักมาจนชินแล้วนี่นา แต่น้องเราเพิ่งจะเริ่มทำงานจริงๆ จังๆ ได้ไม่นานแถมยังเป็นงานที่ต้องเจอคนมากหน้าหลายตาอีก แม็กี่ต้องห่วงเป็นธรรมดาสิ"

"กานต์ไม่ได้เป็นไรหรอกค่ะแม่ กานต์แค่เหนื่อยอย่างที่ว่านี่แหละ"

"งั้นก็รีบไปนอนกันได้แล้วไป นี่ก็ดึกมากแล้ว"

"คุณวรรณเองก็ต้องรีบนอนเหมือนกันนะคะ พรุ่งนี้ต้องตื่นมาทำอาหารตั้งแต่เช้ามีด"

"ดูสิ! สิ่งจนไม่รู้ใครเป็นเจ้าของเลยนะสนใจ"

ทั้งสี่คนพูดคุยกุยหยอกล้อกันต่ออีกไม่ถึงหนึ่งนาทีต่างก็แยกย้ายกันไปพักผ่อน แก้วเกล้าถอนหายใจด้วยความโล่งอกที่ผ่านวันนี้มาได้โดยที่วรรณิกายังไม่สงสัยอะไรเกี่ยวกับกมลกานต์

หญิงสาวปิดประตูห้องก่อนจะทิ้งตัวนอนลงบนเตียงราวกับไร้เรี่ยวแรง ทั้งๆ ที่วันนี้งานไม่ได้หนักหนาจนทำให้ร่างกายเธอเหนื่อยล้ามากกว่าวัน

อื่นๆ แต่ที่เรารู้สึกเหนื่อยเหมือนวันนี้มีสี่สิบแปดชั่วโมงเพราะเรื่องราวของ
กมลกานต์ต่างหาก

ตราบไต่ที่แก้วเกล้ายังไม่มั่นใจว่ากมลกานต์จะเลิกยุ่งเกี่ยวกับแอนโทนี่
ได้อย่างเด็ดขาด เธอก็คงไม่มีทางวางใจและใช้ชีวิตได้อย่างเป็นสุขหรือกนะ
'กานต์ขอโทษนะคะพี่เกล้า แต่กานต์รักเขาจริงๆ ค่ะ'

รักอย่างนั้นหรือ...

แก้วเกล้าอยากจะเชื่อว่ามันคือ 'ความรัก' กมลกานต์อายุยังน้อยอาจ
หลงใหลไปเพียงชั่วครู่ชั่วยาม ส่วนแอนโทนี่ก็คงไม่ได้คิดรักใคร่หรือจริงจัง
อะไรกับกมลกานต์ ไม่เช่นนั้นคงไม่แอบลักกินขโมยกินแล้วทำให้น้องสาว
เธอเสื่อมเสีย เพราะถ้าเรื่องนี้ถูกเปิดเผยคนที่จะเสียหายที่สุดก็คือกมลกานต์
ทำไมถึงได้คิดสั้นแบบนี้นะยายกานต์

แก้วเกล้ายังไม่อยากจะเชื่อว่ากมลกานต์เลือกเดินทางนี้จริงๆ นี่ถ้า
ไม่เห็นหลักฐานมากับตาและน้องสาวไม่ได้ยืนยันด้วยตัวเอง เธอก็คงไม่มีวัน
เชื่อเด็ดขาด เพราะเหตุการณ์ในอดีตที่เป็นเหมือนบาดแผลที่ฝังลึกในใจจน
ทำให้เธอมั่นใจว่า...ให้ตายยังไงกมลกานต์ก็ไม่มีทางเดินบนเส้นทางนี้

เส้นทางที่ซ้อนทับกับคนที่เคยทำลายครอบครัวของพวกเขา!

แก้วเกล้าหลับตาลง ในอดีตครอบครัวเธอเป็นครอบครัวที่อบอุ่น แม้
จะไม่ได้ร่ำรวยมากมายอะไรแต่ก็อยู่อย่างสุขสบายพอตัว พ่อเป็นผู้จัดการ
ในบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง แม่เป็นแม่บ้านคอยดูแลทุกคนในครอบครัว กระทั่ง
บริษัทเติบโต งานพ่อนักขึ้น บริษัทจึงรับเลขาฯ คนหนึ่งมาเพื่อช่วยงานท่าน

เลขาฯ สาวอายุน้อยกว่าพ่อนับสิบปี เป็นคนขยันทำงาน ทำทาง
เรียบร้อย และอ่อนหวาน เวลาที่เจอกับบรรณิกาก็เคารพนอบน้อมเป็นอย่างดี
ยามที่กมลกานต์กับแก้วเกล้าไปหาพ่อที่บริษัท หล่อนก็ให้ความเอ็นดูจน
ไม่มีใครคาดคิดว่าหล่อนกับพ่อเธอจะแอบสานความสัมพันธ์กันเงิบๆ

กระทั่งเรื่องก็แดงขึ้นเมื่อเลขาฯ สาวสวยตั้งท้อง...

วรรณิการู้ความจริงเข้าก็เสียใจมาก ตอนนั้นเหมือนโลกถล่มลงมาตรงหน้า แก้วเกล้าและกมลกานต์เห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันอย่างรุนแรงหลายครั้ง จนแม่ยื่นคำขาดให้พ่อต้องเลือกแต่พ่อก็ไม่ยอมเลือก แต่แค่นั้นหญิงสาวก็พอจะเดาคำตอบได้ว่าพ่อเธอรักเลขาฯ คนนั้นมากแค่ไหน

ความสัมพันธ์ของพ่อกับแม่คาราคาซังมานาน แล้วในที่สุดฝ่ายนั้นก็บีบให้พ่อต้องเลือกและท่านก็เลือกที่จะไปเริ่มต้นสร้างครอบครัวใหม่โดยยอมยกบ้านหลังนี้ให้ลูกสาวทั้งสอง แต่จะขอไม่ส่งเสียค่าเล่าเรียนหรือค่าเลี้ยงดูต่างๆ เพราะต้องไปสร้างครอบครัวใหม่

เวลานั้นวรรณิกาเสียใจจนไม่มีสติคิดอะไร ท่านได้แต่ยอมปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามที่อีกฝ่ายต้องการ และเมื่อครอบครัวขาดผู้นำสภาพภายในครอบครัวก็เริ่มย่ำแย่ลงเรื่อยๆ วรรณิกาเสียใจอยู่หลายเดือนกว่าจะตั้งสติกลับมาคิดหางานทำได้เพราะเงินเก็บเริ่มร่อยหรอลง

ท่านทำงานเป็นแม่ครัวในร้านอาหารแห่งหนึ่ง แก้วเกล้าเห็นแม่ลำบากก็เริ่มหางานพิเศษทำ ช่วยกันประคับประคองเรื่อยมา แม่จะลำบากแต่ก็พออยู่ได้ ทว่าที่ย่ำแย่ที่สุดคงเป็นสภาพจิตใจแม่

แก้วเกล้าส่งสารวรรณิกาสุดหัวใจแต่ไม่รู้จะช่วยอย่างไร นอกจากคอยปลอบใจท่าน แต่เธอก็เข้าใจถึงความรู้สึก 'หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง' ของแม่เป็นอย่างดี

หญิงสาวรู้มาก่อนที่จะมาอยู่กับพ่อนั้นแม่เป็นลูกข้าราชการชั้นผู้ใหญ่อยู่ทางภาคเหนือ มีคนนับหน้าถือตา ส่วนพ่อเป็นเพียงลูกชาวบ้านธรรมดา ซ้ำยังไม่มียศมีตำแหน่ง ครบครันแม่จึงพยายามขัดขวางความรักครั้งนี้ ทำให้ทั้งสองคนตัดสินใจหนีมาด้วยกัน

วรรณิกาทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างมาเพราะความรักจนญาติๆ ตัดขาดก็ไม่เสียดาย

ช่วงแรกที่เข้ากรุงเทพฯ ทั้งสองคนมาขออาศัยอยู่กับญาติทางฝั่งพ่อ

ชีวิตค่อนข้างลำบาก แต่พอพ่อได้งานทำก็เริ่มสบายขึ้น เพราะพ่อได้งานบริษัท ส่วนแม่ทำงานเป็นแม่ครัวในร้านอาหารเหนือชื่อดัง ทั้งสองช่วยกันประหยัด อุดออม และเก็บเงินได้ก้อนหนึ่งจึงแยกออกมาสร้างครอบครัวเอง

ย้ายออกมาอยู่ห้องเช่าธรรมดา แต่ด้วยความที่เป็นคนขยัน ทำงานเก่ง ทำให้ตำแหน่งงานของพ่อเลื่อนขึ้นอย่างรวดเร็วและเงินเดือนก็ขึ้นตามความสามารถ แล้วในที่สุดทั้งสองคนก็เก็บเงินได้มากพอที่จะควานบ้านหลังนี้

พอย้ายเข้าบ้านใหม่แล้วพ่อก็ให้แม่ออกจากงานมาเป็นแม่บ้านเต็มตัว เพราะตอนนั้นแม่เริ่มตั้งท้องแก้วเกล้าแล้ว จะบอกว่าทั้งสองคนช่วยกันสร้างเนื้อสร้างตัวมาอย่างยากลำบากก็ว่าได้

ดังนั้นเมื่อสุขสบายแล้วถูกสามีทิ้งขว้างวรรณิกาก็ยอมเจ็บปวดแสนสาหัสเป็นธรรมดา จะบ่นหันกลับไปขอความช่วยเหลือจากญาติก็จะถูกสมน้ำหน้าจึงทำได้เพียงก้มหน้ายอมรับชะตากรรม

เวลาผ่านไปสี่ปีวรรณิกาพอจะทำใจยอมรับได้บ้าง แต่เหตุการณ์เลวร้ายยังไม่จบแค่นั้น... พ่อที่เคยขาดการติดต่อไปนานเพราะต้องการสร้างครอบครัวใหม่ได้กลับมาขอแบ่งสินสมรสซึ่งก็คือบ้านหลังนี้ ท่านขอให้ขายมันเพื่อนำเงินมาแบ่งกันทั้งๆ ที่ในอดีตเคยออกปากว่ายอมให้เธอกับกมลกลานต์แลกกับการไม่ส่งเสียค่าเลี้ยงดู

วรรณิกาเจ็บปวดแทบล้มทั้งยืนที่คนเคยรักกันใจร้ายใจดำถึงขนาดนี้ ท่านยืนยันที่จะไม่ขายและไม่มีวันขายจนพ่อออกปากว่าจะฟ้องร้องเพราะยังง้อบ้านหลังนี้ก็เป็นสินสมรสที่เมื่อหย่าขาดจากกันแล้วก็ต้องแบ่งกันคนละครึ่ง

แก้วเกล้าไม่ยอมให้เรื่องราวไปกันใหญ่... พ่อมาฟ้องเอาสมบัติจากลูก รู้ไปถึงไหนก็อายุไปถึงนั้น และด้วยความที่สงสารแม่เพราะรู้ว่าถ้ามีเรื่องมีราวกันต่อไปก็ไม่ต่างจากเอาเข็มมาทิ่มแทงหัวใจแม่ซ้ำแล้วซ้ำอีก เธอจึง

ออกปากขอร้องพ่อว่าอย่าถึงขั้นฟ้องร้องกันเลย อีกอย่างหากมีการดำเนินคดีจริงๆ ก็เชื่อว่าพ่อจะชนะ เพราะพ่อก็ไม่ได้ส่งเสียค่าเล่าเรียนให้เธอกับน้องสาว และคงต้องขึ้นโรงขึ้นศาลกันอีกนาน

แต่...หากพ่อต้องการเงินจริงๆ หญิงสาวก็จะส่งเสียให้พ่อเป็นรายเดือน แลกกับการยกบ้านให้เธอกับน้องสาว จากนั้นทั้งสองฝ่ายก็ได้มีการทำสัญญาเอาไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อไม่ให้มีปัญหาตามมาในภายหลัง

ช่วงนั้นแก้วเกล้าทำงานหนักจนแทบไม่ได้ไปมหาวิทยาลัย ส่วนวรรณิกาก็เสียใจมากจนมีปัญหาเรื่องสุขภาพจิตและไม่อาจทำงานได้อีกต่อไป ภาระทุกอย่างจึงตกเป็นของแก้วเกล้าแต่เพียงผู้เดียว ในเวลานั้นเธออายุเพียงยี่สิบปีแต่กลับต้องแบกรับภาระในฐานะหัวหน้าครอบครัวอย่างช่วยไม่ได้

คิดย้อนไปแล้วแก้วเกล้าก็ไม่รู้ว่าเธอผ่านปัญหานั้นมาได้อย่างไร เธอทำงานทุกอย่างตั้งแต่เช้ายันดึกเพื่อให้ได้เงินมามากที่สุดโดยไม่เคยเกียจคร้านใดๆ เพื่อให้แม่กับน้องยังสุขสบาย

ขณะเดียวกันปัญหาครอบครัวก็ยังมีไม่ขาดเพราะวรรณิกาได้รับการกระทบกระเทือนทางจิตใจซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนไม่อาจแบกรับความเสียใจและจัดการกับอารมณ์ตัวเองได้ เธอแต่ซึมเศร้า และร้องไห้ บางครั้งที่อารมณ์จมดิ่งลงมากๆ ก็ถึงขั้นคิดจะฆ่าตัวตายหนีปัญหาเลยก็มี แก้วเกล้าจึงกลั้นใจจ้างสมใจมาช่วยงานบ้านและอยู่ดูแลแม่เพราะไม่อยากจะให้แม่อยู่คนเดียวจนเธอแต่คิดถึงแต่เรื่องในอดีต

สิ่งเดียวที่ทำให้วรรณิกามีความหวังในชีวิตคือลูกสาวคนเล็กอย่างกมลกานต์...

แก้วเกล้ารู้ว่าวรรณิการักลูกสาวทั้งสองคนแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าท่านรักน้องสาวมากกว่าเธอ เพราะกมลกานต์มีใบหน้าทีละม้ายคล้ายคลึงกับพ่อ ส่วนเธอนั้นจะละม้ายคล้ายกับท่าน

แม่เจ็บปวดเพราะพ่อ แต่ท่านก็แค่โกรธและน้อยใจ หากพ่อกลับมา

ง้อขอคืนดีท่านก็พร้อมจะกลับไปเริ่มต้นกันใหม่ แต่หลังจากที่รู้ว่าจะกลับมาฟ่องร้องแปงสมบัติเพียงสองปี พ่อก็จากไปด้วยโรคมะเร็ง ส่วนครอบครัวใหม่ก็ขาดการติดต่อกันไป แก้วเกล้าไม่ได้ส่งเสียเงินให้อีกเพราะถือว่าพ่อจากไปแล้วก็ไม่มียะไรต้องเกี่ยวข้องกับอีก ฝ่ายแม่เลี้ยงก็คงละลายแก่ใจอยู่บ้างจึงไม่ได้มายุ่งุ่นวายอะไร

หลังจากพ่อเสียชีวิต แม่ก็เสียใจมากขึ้นไปอีก ความรักที่ท่านเคยมีให้พ่อถูกทุ่มเทมาที่กมลกานต์ ท่านหวังในตัวลูกสาวคนเล็กมากที่สุด ยิ่งกมลกานต์เติบโตขึ้นมาสวยสวย กิริยามารยาทเรียบร้อยอ่อนหวาน การเรียนและความประพฤติดีจนไม่มีที่ติ อีกทั้งกำลังเริ่มมีชื่อเสียงโด่งดังจนเป็นที่ชื่นชมของประชาชนก็ยิ่งทำให้วรรณิกาภาคภูมิใจจนสภาพจิตใจดีขึ้นมาก

แก้วเกล้าไม่อยากให้ท่านผิดหวังอีก เพราะรู้ว่าถ้าผิดหวังจากกมลกานต์...หัวใจท่านคงแตกสลายและอาจจะอาการหนักยิ่งกว่าทุกเหตุการณ์ที่ผ่านมา

กมลกานต์คือความหวังสุดท้ายในชีวิตที่วรรณิกาเหลืออยู่ ส่วนเธอก็เปรียบเสมือนชั้นบันไดที่ส่งน้องสาวขึ้นไปจนถึงดวงดาวเพื่อเป็นความภูมิใจให้กับครอบครัวธนนท์

'นักเรียนที่ได้รับทุนการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า คือนางสาวแก้วเกล้า ธนนท์'

การได้พบกับอิชยะในวันนี้ทำให้หญิงสาวหวนนึกถึงความทรงจำเมื่อแปดปีก่อน เธอลุกจากเตียงแล้วหยิบอัลบั้มรูปที่อยู่ในชั้นข้างหัวเตียงขึ้นมาเปิดดู...อัลบั้มรูปเหล่านี้เก็บความทรงจำต่างๆ สมัยที่เธอยังเรียนอยู่มัธยมปลายเอาไว้ แก้วเกล้ายิ้มเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ในวันนั้นที่เธอยังจำได้ดี

ตอนนั้นโรงเรียนจัดกิจกรรมวันเด็ก ด้วยความที่เป็นโรงเรียนรัฐบาลอันดับต้นๆ และอิชยะก็เป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนนี้ ทางช่องยี่สิบสามจึงมอบทุนการศึกษาให้กับนักเรียนที่เรียนดีแต่ฐานะยากจนทุกๆ ปี และในปีนั้นอิชยะในวัยยี่สิบห้าปีก็เป็นตัวแทนช่องยี่สิบสามมามอบทุนการศึกษา

ชายหนุ่มเป็นเจ้าของไบหน้าหล่อเหลาที่เครื่องหน้าทุกส่วนลงตัว ยิ่งเขามีส่วนผสมของคนเอเชียและตะวันตกก็ยิ่งทำให้เขาดูดีมาก เขามีเรือนผมสีดำสนิทที่ตัดรับกับรูปหน้า จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางแต่หยักลึกได้รูป ดวงตาสีดำสนิทคมราวกับใบมีด ยิ่งมันอยู่ภายใต้ขนตาที่ทั้งยาวทั้งหนากว่าผู้ชายทั่วไปก็ยิ่งมีเสน่ห์บาดหัวใจ และไบหน้าคมคายนั้นยังประดับด้วยไรเคราที่ตกแต่งอย่างดีจนรับกับรูปหน้า

อิชยะน่าจะสูงเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร เขามีรูปร่างสูงใหญ่เหมือนนายแบบสากลที่ดูแลตัวเองอย่างดี ไหล่กว้าง ช่วงขายาว และบุคลิกสง่างามราวกับพระเอกที่หลุดออกมาจากในนวนิยายก็ไม่ปาน ไม่ว่าจะเดินจะนั่ง แม้กระทั่งไขว่ห้างสบายๆ ก็ยังดูดีจนนักเรียนหญิงหลายคนแทบกรี๊ด

แก้วเกล้าจำได้ว่าตอนนั้นผู้หญิงทุกคนในหอประชุมมองเขาตาเป็นประกาย อิชยะดูดีมากเมื่ออยู่ในชุดสูท เขาหล่อเหลายิ่งกว่าพระเอกในละครเสียอีก

และเธอ...ก็เป็นหนึ่งในนั้น

ยิ่งได้รับมอบทุนการศึกษาจากมือของชายหนุ่มและมีภาพคู่กันก็ยิ่งทำให้เธอประทับใจในตัวเขาตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เธอคิดว่าถ้าจะตั้งใจเรียนให้สมกับทุนนี้ แต่ก็ทำได้ไม่ตัวอย่างที่หวัง

ปัญหาครอบครัวทำให้เด็กที่เคยมีผลการเรียนดีมากอย่างแก้วเกล้าผลการเรียนตกต่ำลง เพราะหญิงสาวต้องทำงานหนักทั้งกลางวัน กลางคืน และทำแทบทุกอย่างเพื่อหาเงินมาจุนเจือครอบครัวจนหลายครั้งไม่ได้เข้าเรียนหลายครั้งอ่านหนังสือสอบไม่ทัน แต่ครั้งจะไม่ทำงานหนักก็ไม่ได้เพราะแม่ก็ถูกไล่ออกจากงานแล้ว จะไปสมัครงานที่ไหนก็ยาก เพราะอายุมากแถมประวัติการทำงานของท่านก็ไม่ค่อยจะดีอีก

ครั้งจะให้ท่านทำขนมขายเองสภาพจิตใจท่านก็ไม่มั่นคง ด้านกมลกานต์ก็จะขึ้นเรียนมหาวิทยาลัยแล้วจึงจำเป็นต้องใช้เงินเช่นกัน ลำพังเงินเก็บที่

มีก็เหลือน้อยนิดเต็มทน

ยังถือว่าเป็นโชคดีที่ตอนหางานทำ แก้วเกล้าได้รู้จักกับพี่คนหนึ่งซึ่งหาเด็กไปทำงานฟรีดตี้และเอ็มซีตามงานอีเวนต์ต่างๆ พี่คนนั้นชักชวนให้หญิงสาวไปลองทำดูและเธอก็รับงานเรื่อยมา

คนดูแลห้ค่าตัวเป็นเปอร์เซ็นต์ตามสมควร งานที่เหมาะกับแก้วเกล้าให้อย่างสม่ำเสมอแม้เธอจะขอทำแค่งานที่ไม่ต้องแต่งตัวไปมาก ไม่เน้นงานที่โชว์รูปร่างเกินไปเพราะไม่ชอบเสริมหน้าอกตามแบบฉบับที่ฟรีดตี้หลายคนนิยมทำกัน และไม่รับงาน 'อย่างอื่น' นอกเหนือจากนี้เด็ดขาด

เพื่อนร่วมงานหลายคนพอรู้ว่าแก้วเกล้าเลือกงานจนผิดปกติก็อดหมั่นไส้เธอไม่ได้ แต่บางคนก็เข้าใจเพราะคิดว่าต่างคนต่างทำงาน มีแนวทางแตกต่างกันไป เธอเองก็เลือกคบเฉพาะคนที่ดีกับเธอ ส่วนคนที่คิดร้ายก็ไม่ได้สนใจ แต่ถ้ามาร้ายใส่เมื่อไหร่ หญิงสาวก็ตอกกลับไปไม่ไว้หน้าเช่นกัน

หลายคนอาจมองงานประเภทนี้ว่าเป็นงานที่ชายรูปร่างหน้าตาและไม่ได้ใช้ความสามารถใดๆ แต่แก้วเกล้าไม่คิดเช่นนั้นและไม่เคยคิดดูถูก เพราะมันไม่ใช่งานผิดกฎหมาย งานแต่ละอย่างก็ต้องใช้เทคนิค ความสามารถ และความพยายามทั้งนั้น อีกร้อยอย่างมันก็เป็นงานที่ทำให้ครอบครัวเธอผ่านพ้นวิกฤตมาได้

ตอนหลังเคยมีบางคนที่รู้เรื่องแก้วเกล้าพูดว่ารูปร่างหน้าตาอย่างเธอทำงานในวงการได้สบาย แต่การเข้าวงการไม่ใช่เรื่องง่ายที่แค่สวยหรือรูปร่างดีก็สามารถทำงานทำเงินได้ทันที สถานการณ์ตอนนั้นเธอต้องใช้เงินด่วน ไม่มีเวลาคิดนานด้วยซ้ำ

มองย้อนกลับไปแล้วแก้วเกล้ายังคิดว่าตัวเองโชคดีที่ไม่ต้องเปลืองตัวมากหรือคิดสั้นถึงขั้นขายตัวแลกเงิน...กว่าจะเรียนจบได้หญิงสาวก็เหนื่อยจนแทบจะไม่เป็นผู้เป็นคน แม้ผลการเรียนจะอยู่ในระดับกลางๆ จนค่อนข้างต่ำ แต่เธอก็ภูมิใจที่เรียนจบมาได้ เธอรู้ดีว่าที่ผ่านมามีตัวเองพยายาม

มากแค่ไหน

ส่วนกมลกานต์แม้จะเป็นคนหัวอ่อน เรียบร้อย แต่ก็ยังเป็นน้องสาวที่ดี ตั้งใจเรียนให้สมกับที่แก้วเกล้าเสียสละทำงานหนัก พยายามช่วยแบ่งเบาภาระเท่าที่ช่วยได้ และผลักดันตัวเองเข้าวงการด้วยการไปแคสงานต่างๆ จนทำให้มีเพื่อนน้อย และเพื่อนบางคนก็พลอยหมั่นไส้เสียด้วยซ้ำ

พอขึ้นเรียนปีสองกมลกานต์ก็ไปเตะตาแมวมองเข้า เธอถูกชวนไปเรียนการแสดงสักพักก็ได้แสดงละครโดยรับบทเป็นนางรองก่อน แต่บทละครส่ง บวกกับเสน่ห์เฉพาะตัว และละครเรื่องนั้นก็โด่งดังมากทำให้หญิงสาวพลอยดังไปด้วย ต่อมาช่องจึงส่งบทนางเอกให้ แต่กว่าละครจะถ่ายจบและได้ออนแอร์ก็ตอนขึ้นปีสี่แล้ว ทว่ายังโชคดีที่ละครดังเปรี้ยงอีกจึงได้รับบทนางเอกเรื่อยมาจนเรียกได้ว่าตอนนี้ชีวิตของกมลกานต์กำลังรุ่งโรจน์

ความสำเร็จทำให้กมลกานต์หาเงินได้ก้อนใหญ่ แก้วเกล้าจึงไม่ต้องทำงานหนักและมีเงินทุนสำหรับเปิดร้านอาหารอย่างที่เธอเคยฝันไว้...แม่กับน้องสาวคือทุกอย่างของเธอจริงๆ

หากเธอไม่ปกป้องครอบครัวแล้วจะให้เธอปกป้องใคร!

ต้องบอกเขา

แก้วเกล้าคิดขึ้นได้ก็ตัดสินใจส่งข้อความไปบอกกับอิชยะเพื่อให้ชายหนุ่มสบายใจว่าน้องสาวของเธอจะเลิกยุ่งเกี่ยวกับบิดาของเขาแน่นอน และเธอหวังว่ากมลกานต์จะทำได้อย่างที่รับปากกับเธอไว้เช่นกัน เพราะเธอไม่อยากมีปัญหากับอิชยะ และไม่อยากจะให้น้องสาวเดินทางผิดอีกแล้ว

บทที่ 2 เมียน้อย

'ฉันคุยกับน้องสาวฉันแล้ว เธอบอกว่าจะเลิกอยู่กับพ่อของคุณค่ะ ขอให้คุณสบายใจได้'

ชายหนุ่มเหยียดยิ้มเมื่ออ่านข้อความที่แก้วเกล้าส่งมาให้เขาเมื่อสองวันก่อน แต่วันนี้สายสลิปที่นิวัฒน์หามาัยรายงานว่ามีมลกานต์กับแอนโทนี่นัดเจอกันที่โรงแรมแห่งหนึ่ง แถมยังส่งรูปถ่ายมายืนยันกับเขาด้วย อิษยะคิดถูกแล้วที่ยังไม่ตอบข้อความหรือติดต่อกลับไปไม่เช่นนั้นอีกฝ่ายคงจะใส่ใจเกินไป

คนอย่างเขา...ไม่มีทางวางใจอะไรง่าย ๆ แน่!

แค่บอกว่าจะเลิกอยู่กับใครก็พูดได้ การกระทำเท่านั้นที่จะทำให้เขาเชื่อ นี่ปากบอกว่าจะเลิกแต่ไม่ถึงสองวันก็ยังไม่มาหาสักันอีก มันหมายความว่ายังไง อิษยะอดคิดไม่ได้ว่าพี่น้องคู่นี้กำลังทำลายเขา และในเมื่อมลกานต์ยังลองดีเพราะคิดว่าเขาคงไม่เอาจริง เขาก็จะทำให้รู้ว่าคนอย่างอิษยะไม่ได้แก่งแค่งขู่!

"สองคนนั้นยังติดต่อกันอยู่หรือครับ"

นิวัฒน์ซึ่งกำลังทำหน้าที่ขับรถให้เจ้านายถามขึ้นเมื่อรู้สึกได้ถึงความ

หงุดหงิดของอิชยะ ไบหน้าหล่อเหลาอาจเรียบเฉย ไม่แสดงอารมณ์ แต่ดวงตาแข็งกร้าวบอกได้ที่กำลังไม่พอใจมาก

"ใช่..."

"วันก่อนเห็นคุณอิชยะบอกว่าพี่สาวของกมลกานต์ส่งข้อความมาบอกว่ากมลกานต์จะเลิกยุ่งกับคุณแอนโทนี่แล้วนี่ครับ" นิวตม์มองปฏิกิริยาของเจ้านายผ่านกระจกส่องหลัง

"แค่พูดใครก็พูดได้! เห็นที่ฉันต้องสั่งสอนพวกอยากลองดีสักหน่อย"

"คุณอิชยะจะทำอะไรครับ"

"แผนแรกที่เราคุยกันไว้...จัดการให้ฉันด้วย"

จปประโยชน์รถยนต์คันหรูก็ขับมาถึงคอนโดฯ The 61 พอดี...ที่นี่เป็นคอนโดฯ ราคาแพงอันดับต้นๆ ของเมืองไทย ห้องที่ราคาต่ำสุดก็ปาเข้าไปหลายสิบล้านแล้ว มันตั้งอยู่ที่หัวมุมซอยหกสิบเอ็ดของถนนเส้นหลักใจกลางกรุงเทพฯ ตัวตึกมีหกสิบเอ็ดชั้น บนชั้นที่หกสิบเอ็ดเป็นผับหรูที่ชื่อว่า 'Club 61'

และผับดังกล่าวก็อยู่ในการดูแลของ 'ดาเนี่ยล ภูมิกัทร อมรรววิวัฒน์'* ชายหนุ่มวัยสามสิบแปดปีผู้เป็นนักธุรกิจที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นราชาแห่งสถานที่ท่องเที่ยวยามราตรี

ภายใน Club 61 ตกแต่งอย่างหรูหราและทันสมัย โดดเด่นด้วยแซนเดอเลียคริสตัลที่ห้อยระย้าลงมาจากเพดานและเรื่องแสงเป็นสีสันทวยงาม นอกจากนี้ยังมีบาร์เครื่องดื่มกับตู้โชว์สำหรับวางเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีชื่อเสียงประเภทต่างๆ ด้านเวทียกสูงจะมีดีเจชื่อดังจากทั้งในและต่างประเทศผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนมามอบความสนุกให้กับแขก ยิ่งกว่านั้น...ในทุกคืนวันเสาร์ที่นี่จะมีศิลปินที่มีชื่อเสียงทั้งนักร้อง ดีเจ และบางครั้งยังเชิญเซเลบริตี้ระดับโลกมาร่วมปาร์ตี้ด้วยจนผับแห่งนี้โด่งดังในเวลาอันรวดเร็ว

* ติดตามเรื่องราวของ 'ดาเนี่ยล' ได้ในนวนิยายเรื่อง 'รักโดยพฤตินัย' โดย 'ฉัตรฉาย'

ภายในฉบับแบ่งออกเป็นหลายโซน ทั้งห้องวีไอพีแบบส่วนตัว โซนดื่มสังสรรค์คุยกันที่ส่วนใหญ่จะเปิดเพลงแจ๊ซเคล้าคลอ และโซนแดนซ์สำหรับผีเสื้อราตรีที่ชอบवादลวดลายยามค่ำคืน

ทั้งสองชั้นลิฟต์ไปยัง Club 61 ก่อนที่นิวตันจะขอแยกตัวไป 'จัดการเรื่องนั้น' ตามที่เจ้านายสั่ง เพราะการคุยโทรศัพท์ในคลับคงมีเสียงดังรบกวน ส่วนอิชยะเดินตามพนักงานเข้าไปในโซนแจ๊ซหลังจากบอกหมายเลขโต๊ะที่ได้จองเอาไว้ล่วงหน้า

พอเข้าไปถึงเขาก็เห็นใครคนหนึ่งนั่งจิบวิสกี้รออยู่

"มาเร็วกว่าที่คิดนะ"

อิชยะทักทายขึ้นก่อนจะนั่งลงบนโซฟาตรงกันข้ามชายหนุ่มที่นั่งไขว่ห้างอยู่ตรงกันข้าม 'ภวิล วงศ์วรารมย์' หรือ 'ภักดิ์' เป็นเพื่อนรุ่นพี่ร่วมคณะสมัยเรียนมหาวิทยาลัย อายุมากกว่าเขาปีเดียว ทั้งสองคนสนิทกันจนเหมือนเพื่อนรุ่นเดียวกันแม้ว่าหลังเรียนจบแล้วต่างคนจะต่างทำงานจนมีโอกาสดูเจอกันน้อยลงมาก แต่ทุกครั้งที่นัดเจอกันก็ยังสามารถพูดคุยกันได้อย่างสนิทใจ...ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

เขากับภวิลเป็นพวกมีกำแพงกันตัวตนค่อนข้างหนา ทำใจสนิทใจกับใครได้ยาก แต่ด้วยความที่ทั้งสองคนมีอะไรหลายอย่างในชีวิตคล้ายกันจึงทำให้เข้าใจและสนิทใจกันได้

"แกมาช้าเองต่างหาก" ภวิลพูดหน้านิ่ง

"ยังไม่ถึงสิบนาทียะ แกรู้ว่าช่วงนี้รถมันติดอย่างกับอะไร"

"พวกนักธุรกิจ...งานยุ่งเสียเหลือเกิน" ภวิลประซดโดยไม่กลัวว่าคำพูดนั้นจะเข้าตัว

อิชยะเป็นผู้บริหารช่องยี่สิบสามที่มีอำนาจสูงสุด เขาลงมือทำงานจริงไม่ใช่แค่ออกคำสั่ง บางครั้งก็ถึงขั้นไปเยี่ยมกองถ่ายด้วยตัวเอง อีกทั้งยังต้องสร้างภาพลักษณ์ให้องค์กรเหมือนเอาตัวเองเป็นพรีเซ็นเตอร์จึงต้อง

พบปะผู้คน ออกงานสังคม และลงพื้นที่ช่วยเหลือสังคมด้วยตนเอง เพราะ
เชื่อว่ามันอาจไม่ได้ผลในทันทีแต่จะได้ผลในระยะยาว หากภาพลักษณ์ของ
ช่องดี การขายสปอนเซอร์ก็จะง่ายขึ้น

ส่วนภวิลทำหน้าที่บริหารบริษัทออร์แกนไนเซอร์ที่มีชื่อเสียงและยิ่งใหญ่
เป็นอันดับต้นๆ ของเมืองไทย นอกจากนี้ตระกูลวงศ์วรารมย์ยังมีโรงแรม
อีกหลายแห่งที่มีชื่อเสียงมากซึ่งล้วนแล้วแต่อยู่ภายใต้การดูแลของภวิล
ทั้งสิ้น หากอิชยะเป็นนักธุรกิจที่มั่งนารัตต์ตัว ภวิลก็น่าจะอยู่ในสถานการณ์
ที่ไม่ต่างกัน

"แล้ววันนี้แกก็ยังงะถึงได้นัดเจอฉันได้ ปกตินอกจากเรื่องงานแล้ว
แกก็น่าจะต้องเจียดเวลาไปเอาใจสาวๆ ไม่ใช่เหรอ" ภวิลถามพลางยกแก้ว
วิสกี้ขึ้นจิบอย่างผ่อนคลาย

"ที่จริงควรจะเป็นอย่างนั้น แต่นานๆ ทีก็อยากดื่มกับเพื่อนบ้างไม่ได้
หรือไง"

"ตอนแรกฉันนึกว่าแกจะควงนางเอกคนดังมาด้วยซะอีก"

"แล้วแกละ ไม่คิดจะควงสาวๆ มาบ้างเหรอ"

อิชยะแซวคืนบ้างหลังจากลั้งเครื่องดื่มกับพนักงานไปแล้ว เขารู้อยู่
แล้วว่าภวิลอยากคุยกันตามประสาผู้ชายมากกว่า อีกอย่างภวิลก็ไม่เคยควง
สาวๆ ไปไหนมาไหนมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว

แต่...ไม่ได้หมายความว่าอีกฝ่าย 'ไม่มี'

"หรือว่ากลัว 'คุณพลีส' ของแกจะเข้าใจผิด"

คำถามนั้นทำเอาผู้ชายหน้าหนึ่งอย่างภวิลถึงกับชะงัก 'คุณพลีส' ที่
อิชยะพูดถึงคือ 'พาขวัญ วงศ์วรารมย์' ทายาทเพียงคนเดียวของ 'พิธาน
วงศ์วรารมย์' หรือก็คือผู้มีพระคุณของภวิลนั่นเอง

พาขวัญอายุน้อยกว่าภวิลสิบปี เธอเป็นเจ้าของโรงเรียนสอนการแสดง
แห่งหนึ่ง และถึงแม้ภวิลจะมีศักดิ์เป็นเหมือนพี่ชายบุญธรรมของอีกฝ่าย แต่

ทั้งสองคนกลับไม่สนิทกันเลย

ภิวลไม่เคยพูดถึงพาขวัญให้อิच्छะฟังแต่ด้วยความที่สนิทกันมาก เขาสังเกตได้ว่าบางทีภิวลอาจมีใจให้พาขวัญแต่ไม่กล้าแสดงออกหรือเข้าหาเธอ เพราะเธอเป็นลูกสาวของผู้มีพระคุณ

และตัวภิวลเองก็คงไม่อยากทำตัวเป็นพวก 'กินบนเรือหนีรถบนหลังคา'

"โอเคจ ไม่พูดถึงคุณพลีก็ได้ หี! คนนี้แต่ะไม่ได้จริงๆ สินะ"

"นี่ขนาดแกบอกว่าจะไม่พูดถึงนะ"

ภิวลทำตาอาฆาตใส่ทำให้อิच्छะหัวเราะกลบเกลื่อนก่อนจะชวนคุยไปถึงเรื่องงานเพราะที่เขาชวนเพื่อนออกมาเจอกันไม่ใช่แค่อยากคุยกัน แต่อยากให้ภิวลมานออร์แกนไนซ์เปิดตัวละครของช่องยี่สิบสามที่จะมีขึ้นในอีกไม่นานนี้ด้วย... เขาไว้ใจและเชื่อมือภิวลที่สุดว่าจะไม่ทำให้เขาต้องผิดหวัง

ลือหึ่ง! นางเอกน้องใหม่เป็นเมียเก็บคนรวยอายุคร่าวพ่อ'

'นางเอกน้องใหม่มาแรง เบื้องหน้าเจียบๆ แต่เบื้องหลังฟาดเรียบค่ะ'

'เตรียมแหก! นางเอกหน้าใหม่แย่งสามีชาวบ้าน!'

แก้วเกล้าเห็นข่าวแล้วถึงกับหน้าซีดและมือไม้สั่นราวกับว่าเธอตกเป็นข่าวเสียเอง แต่มันไม่ใช่ก็ใกล้เคียงแหละ เพราะข่าวนี้ต้องสื่อถึงกมลกานต์แน่ๆ แม้จะบอกใบ้ไม่ชัดเจนแต่ก็ทำให้น้องสาวตกเป็นหนึ่งในบุคคลที่น่าสงสัย แต่โชคดีที่ภาพลักษณ์กมลกานต์ดีงามมาตลอดจึงมีแฟนคลับคอยปกป้อง

ในข่าวบอกใบ้เอาไว้ว่าเป็นนางเอกที่กำลังโตงตอง เพิ่งเข้าวงการได้ไม่นาน เบื้องหน้าภาพลักษณ์ดีงาม อ่อนหวาน เรียบร้อย และสติใสน่ารัก แต่เบื้องหลังเป็นเมียเก็บของพวกคนรวยที่อายุห่างกันคร่าวพ่อกับลูก แล้วตอนนี้ฝั่งเมียหลวงก็รับรู้และเตรียมพร้อมที่จะเล่นงานเมียน้อยแล้ว

แก้วเกล้ารู้ในทันทีเลยว่า...ชาวนี้นี้ต้องเป็นฝีมือของอิษยะ!

แต่ชายหนุ่มคงเลือกจะปล่อยข่าวแค่นี้ก่อนเพื่อเตือนสติและข่มขู่เธอกับน้องสาว แน่ละ! หากแค้นความจริงทั้งหมดมันอาจมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของช่องยี่สิบสามและครอบครัวประภาวิชฌด้วยก็เป็นได้ เพราะแอนโทนี่เป็นพ่อของเขา และกมลกานต์เองก็เป็นดาราในสังกัด

แต่...หากในอนาคตกมลกานต์ยังคงไม่เลิกยุ่งเกี่ยวกับแอนโทนี่ อิษยะอาจจัดการขั้นเด็ดขาดด้วยการยอมทำลายกมลกานต์ ยิ่งไงฝั่งเขาก็เสียหายน้อยกว่าอยู่แล้วเพราะเป็นผู้ชาย

"คุณเกล้าเห็นชาวนี้นี่มั๊ยคะ เนี่ยๆๆ พอจะรู้มั๊ยคะว่านางเป็นใคร"

รุ่งรัตน์อยาก رؤอยาก เห็นถึงขั้นถือหนังสือพิมพ์ตรงเข้ามาหาแก้วเกล้า และชวนแม่ทำอย่างออกรสออกชาติในขณะที่หญิงสาวกำลังใช้ความคิดอย่างหนักว่าจะจัดการเรื่องนี้ยังไง

ผู้จัดการร้านคนนี้เป็นเพื่อนรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยของแก้วเกล้า ทั้งสองคนสนิทกันพอสมควร แก้วเกล้าจึงชวนมาทำงานที่ร้านตอนที่อีกฝ่ายมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานเดิมและกำลังลำบากพอดี

รุ่งรัตน์อาจชี้แม่ทัพไปบ้าง แต่ก็ทำงานดีและซื่อสัตย์จนสามารถไว้ใจได้แน่นอน

"น้องกานต์ได้เล่าให้ฟังบ้างมั๊ยคะ เห็นมีคนบอกว่านางเอกคนนี้อยู่ช่องยี่สิบสาม แถมยังน่าจะรู้เรื่องราวเดียวกับน้องกานต์ด้วย คุณเกล้าแม่ทัพให้ฟังบ้างสิคะ ต่อมเผือกพี่กระตุกแรงมากเลยเนี่ย"

"เอาเวลาเผือกเรื่องชาวบ้านไปทำงานก่อนดีมั๊ยคะ อีกครึ่งชั่วโมงจะเปิดร้านแล้วยังเตรียมงานไม่ถึงไหนเลย" แก้วเกล้าบอกเสียงดุ "ใครเอาแต่แม่ทัพเรื่องไร้สาระระวังจะถูกไล่ออกนะ"

"โห! คุณเกล้าอะะ ดุจังเลย" รุ่งรัตน์โอดครวญ

"ไปทำงานค่ะ"

เจ้าของร้านสาวสวยบอกน้ำเสียงเฉียบขาด รุ่งรัตน์ก็เลยจำใจปิดปากเงียบแล้วรีบไปทำงานตามหน้าที่จนไม่ทันได้สังเกตเห็นแวตาท่าที่เต็มไปด้วยความกังวลของอีกฝ่ายเลย

หลังจากที่อิชยะออกปากเตือน แก้วเกล้าก็ส่งข้อความไปบอกเขา แต่เวลาผ่านไปยังไม่ถึงห้าวันด้วยซ้ำเขาก็เริ่มแผนการข่มขู่เธอกับน้องสาวอย่างรุนแรงราวกับไม่ได้รับข้อความนั้น... เธออดคิดไม่ได้ว่าหากฝั่งเธอเอาแต่นิ่งเฉย อิชยะคงจะยิ่ง 'สิ้นประสาท' พวกเขาเธอดูด้วยการปล่อยข้อมูลทีลึกลงเรื่อยๆ!

"พี่จ๊ิบจ๊ิบมีอะไรหรือเปล่าคะ"

แก้วเกล้าตกใจเมื่อวันต่อมาเห็นผู้จัดการส่วนตัวของกมลกานต์โผล่เข้ามาในบ้านด้วยใบหน้าที่ยิ้มไปด้วยความกังวล หญิงสาวมั่นใจว่าจ๊ิบจ๊ิบยังไม่รู้เรื่องกมลกานต์กับแอนโทนี่ แต่เธอก็ยังภาวนาในใจว่าขออย่าให้จ๊ิบจ๊ิบรับรู้เรื่องนั้นเลย ถึงแม้อีกฝ่ายจะเป็นผู้จัดการส่วนตัวแต่ยังไงก็เป็นคนอื่นอยู่ดี

หากรู้แล้วหลุดปากเล่าให้คนอื่นฟัง คนที่จะเสียหายก็คือกมลกานต์

"เมื่อวานนี่นะสิคะ น้องกานต์เป็นบ้าอะไรก็ไม่รู้ ทำหน้าเครียดทั้งวันแล้วเมื่อคืนนี่ก็ส่งข้อความมาบอกพี่ตอนดึกๆ ว่าวันนี้ขอหยุดงานหนึ่งวัน แต่วันนี้พี่รับอีเวนต์เอาไว้ ไม่ไปไม่ได้ พี่ก็เลยต้องรีบมาตามด้วยตัวเองตั้งแต่เช้านี้แหละ น้องเกล้าได้คุยกับน้องกานต์มัยคะ น้องเขาเป็นอะไรทำไมถึงเกรแบบนี่"

จ๊ิบจ๊ิบบอกอย่างร้อนกร้อนใจ ปกติกมลกานต์มีวินัยในการทำงานดีมาก ใครร่วมงานด้วยก็ข่มทั้งนั้น แต่จู่ๆ ก็จะมีงานเสียเฉยๆ ทำแบบนี้เสียประวัติและคงถูกนักข่าวเอาไปเขียนเม้าท์จนเสียชื่อเสียง

"ยายกานต์คงไม่สบายมั้งคะ เห็นป่นว่าปวดหัวมาสองสามวันแล้ว"

แก้วเกล้าแก้ตัวแทนน้องสาวแม้ว่าเธอจะยังไม่ได้คุยกับกมลกานต์ เมื่อวานกว่าเธอจะกลับบ้านก็ตึกแล้ว ตอนแรกที่เห็นข่าวก็ว่าจะโทรไปคุย แต่พอคิดว่ากมลกานต์อาจกำลังถ่ายละคร หากโทรไปถามเรื่องข่าวอาจจะเสียงานเสียการเสียเปล่าๆ ก็เลยคิดว่าจะรอกลับมาคุยกันที่บ้าน

หญิงสาวคิดว่าที่กมลกานต์ไม่ยอมไปทำงานคงเพราะข่าวเมื่อวานนี้ ยิ่งไปงานอีเวนต์ก็ยิ่งต้องเจอกองทัพนักข่าว แม้ข้อมูลในข่าวจะซัดไม่ได้ว่าเป็นกมลกานต์ แต่ในเว็บไซต์หรือในเพจดังก็มีคนพูดถึงกมลกานต์บ้าง ประปราย นักข่าวจึงจะหาข่าวอยู่แล้ว ยิ่งไงก็ต้องถามประเด็นนี้กับทุกคนที่ถูกพูดถึง

"พี่จ๊อบจับตีหมาแพรอก่อนนะคะ เตียวเกล้าขึ้นไปคุยกับน้องให้เอง"

"ขอบคุณค่ะ ยิ่งไงพี่ฝากด้วยนะคะ"

แก้วเกล้าเชิญจ๊อบจ๊อบไปนั่งในห้องรับแขก บอกสนใจให้ซังกาแพและทำขนมปังปิ้งมาเสิร์ฟ จากนั้นก็ขึ้นไปหากมลกานต์ที่ห้อง เธอเคาะประตูอยู่หลายครั้งแต่อีกฝ่ายก็ไม่ยอมมาเปิด

"กานต์...นี่พี่เองนะ เปิดประตูหน่อย พี่มีเรื่องจะคุยด้วย"

กมลกานต์คงรู้อยู่แล้วว่าเป็นแก้วเกล้าแต่เธอก็ต้องย่ำ เรื่องนี้สำคัญมาก กมลกานต์จะเอาแต่หนีปัญหาไม่ได้ เพราะอิชยะไม่รอแน่ หากเขาปล่อยข่าวทำลายชื่อเสียงจริงๆ อนาคตในวงการของกมลกานต์จะดับวูบ ไม่มี! ต่อให้ออกจากวงการไปแล้วก็ยังได้ขึ้นชื่อว่าเป็นเมียร้อยและแย่งสามีชาวบ้านอยู่ดี

กมลกานต์จะสู้หน้าสังคมต่อไปได้อย่างนั้นหรือ!

"กานต์จะเอาแต่หนีปัญหาไม่ได้นะ ไม่อย่างนั้นทุกอย่างจะมีแต่แย่งลง เราต้องคุยกันเพื่อหาทางแก้ปัญหานะ" แก้วเกล้าเตือนสติและคราวนี้กมลกานต์ก็ยอมเดินมาเปิดประตูให้

หญิงสาวรีบเข้าไปในห้องแล้วปิดประตูเอาไว้เพราะกลัวว่าถ้าแม่มา

ได้ยินเข้าจะสงสัย

"พี่เกล้ามีอะไรหระคะ"

"พี่จับจับมาตามกานต์ไปทำงาน เราจะหนึ่งงานไปเฉยๆ ไม่ได้นะ"

"แต่กานต์ไม่ยอมไปทำงานและไม่ยอมเจอใคร"

แก้วเกล้ารู้ว่ามันยากที่กมลกานต์จะทำเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น เพราะอีกฝ่ายคงเห็นข่าวแล้วใจเสียจนไม่ยอมออกจากห้องไปเจอหน้าผู้คน เธอรู้ดีว่าน้องสาวไม่ใช่คนแกร่งกล้าจนสามารถเผชิญหน้ากับปัญหาพวกนี้ได้ และหากถูกนักข่าวถามจี้มากๆ เข้าก็อาจมีพิรุณจนนักข่าวจับได้

แต่ถ้าไม่ไปทำงานก็จะทำให้คนอื่นเดือดร้อนกันไปหมด ทั้งต้นสังกัด ทั้งผู้จัดการส่วนตัว ทั้งเจ้าของงาน และยิ่งอาจทำให้คนสงสัยจนพุ่งเป้าไปที่กมลกานต์ก็เป็นได้

กมลกานต์เพิ่งตั้งได้ไม่นาน หนึ่งงานแบบนี้มีแต่เสียกับเสีย ที่สำคัญหากบรรณิการู้เรื่องที่กมลกานต์เป็นเมียน้อยเข้าล่ะก็... แก้วเกล้ากลัวว่าท่านจะเสียใจจนแบกรับความผิดหวังไม่ได้อีกแล้ว

กว่าจะผ่านเรื่องพ่อมาได้ แม่ก็จมอยู่กับความโศกเศร้าจนถึงขั้นพยายามฆ่าตัวตายมาแล้วถึงสองครั้ง นึกถึงตอนที่เข้ามาเห็นแม่รีดข้อมือตัวเองและตอนที่พาแม่ซึ่งกินยานอนหลับจนเกินขนาดไปโรงพยาบาลแล้ว แก้วเกล้ายิ่งยอมให้แม่รู้เรื่องนี้ไม่ได้

เธอไม่ยอมให้เกิดเหตุการณ์อย่างนั้นขึ้นอีก...

"ถ้ากานต์ไม่ไปทำงานก็เหมือนยอมรับว่าตัวเองเป็นคนในข่าว จากที่แทบจะไม่มีคนสงสัยกานต์ คนก็จะยิ่งพุ่งเป้าไปที่กานต์แล้วขุดคุ้ยจนรู้ความจริงว่ากานต์แอบคบกับคุณแอนโทนี่"

"แล้วพี่เกล้าจะให้กานต์ทำยังไง ถ้ากานต์ไปงานก็ต้องถูกนักข่าวรุมซักไซ้อยู่ดี"

"กานต์ก็แค่ไปทำงานตามปกติแล้วบอกนักข่าวว่ากานต์ไม่ใช่คนใน

บทที่ 3 ถูกรัก

อิชยะเตรียมตัวเข้าประชุมกับผู้จัดละครเรื่องงานแถลงข่าวเปิดตัวละครที่จะออนแอร์ในครึ่งปีแรก ตอนนั้นนิวัฒน์ก็เข้ามารายงานเรื่องที่เขาไปจัดการเมื่อหลายวันก่อนว่าทุกอย่างเป็นไปตามแผน

"เป็นอย่างที่คุณอิชยะคิดไว้เลยครับ คนเริ่มสงสัยในตัวกมลกานต์บ้างแล้ว"

"ดี"

"แต่ความจริงผมแปลกใจเหมือนกันนะครับว่าทำไมคุณอิชยะไม่ปล่อยให้ข่าวออกไปเลยในเมื่อเรามีหลักฐานทุกอย่างในมือแล้ว ถ้าทำแบบนี้รับรองว่าเธอโดนถล่มและแน่"

"กมลกานต์ยังมีประโยชน์กับเราอยู่" อิชยะตอบด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบไม่เปลี่ยน "ฉันแค่อยากสั่งสอนและทำให้เธอเลิกยุ่งกับคุณพ่อตามความต้องการของคุณแม่ก็เท่านั้น"

"แต่ถ้าเธอไม่เลิก... คุณอิชยะถึงจะจัดการขั้นเด็ดขาดใช่ไหมครับ"

"อืม แล้วฝ่ายนั้นว่ายังไง ไม่เคลื่อนไหวอะไรบ้างเหรอ"

"เห็นว่าเกือบจะแคนเชิลอีเวนต์ครับ แต่คงกลัวว่าถ้าไม่ไปคนจะสงสัย

ก็เลยบากหน้าไปจนได้ ใจแข็งเหมือนกันนะครับที่ยืนยิ้มให้สัมภาษณ์นักข่าว
ได้ แถมยังปฏิเสธหน้าซื่อตาใส่ว่าไม่ใช่ตัวเอง"

"ก็สมกับเป็นนางเอกที่กำลังมาแรง...แสดงเก่ง"

อิชยะเหยียดยิ้ม กมลภาณต์อาจยังไม่สะทกสะท้านกับข่าวนี้นี้ แต่ถ้าเธอ
ยังคิดจะลงดี เขาก็จะปล่อยข่าวเขย่าประสาทเธออีกเรื่อยๆ ให้มันรู้กันไป
ว่าเธอจะ 'จิตแข็ง' ไปได้สักกี่น้ำ

ในขณะที่นั่นเองโทรศัพท์มือถือของอิชยะก็ดังขึ้น เขาหยิบมันมาดูจึง
เห็นว่าแก้วเกล้าเป็นคนโทรมา ชายหนุ่มตัดสินใจกดรับสายพลางลุกจาก
เก้าอี้ทำงาน เดินไปที่ผนังกระจก แล้วมองทิวทัศน์จากตึกสูงอย่างผ่อนคลาย
ราวกับว่าเรื่องที่จะคุยกันมันช่วยให้เขาหายเครียดจากการทำงาน

นิ้วตมมองแผ่นหลังกว้างและรูปร่างสง่างามของเจ้านายอย่างชื่นชม
ไม่ว่าจะมีปัญหาอะไร มีเรื่องเครียดแค่ไหน แต่อิชยะก็เหมือนภูเขาที่ยัง
ตระหง่านราวกับไม่เคยหวั่นเกรงสิ่งใด

"ผมนึกว่าคุณจะโทรมาตั้งแต่เมื่อวาน" อิชยะพูดกับปลายสาย

"เป็นฝีมือคุณจริงๆ สินะ" แก้วเกล้าถามกลับมา

"คุณเข้าใจเรื่องมาเลยดีกว่า"

"ฉันอยากเจอคุณค่ะ เรามีเรื่องสำคัญต้องคุยกัน"

"ผมไม่มีอะไรจะคุย"

"มีสิคะ มีเยอะมากด้วย อย่างน้อยๆ ก็เรื่องที่คุณปล่อยข่าวบ้าง นั่น
คุณทำให้น้องสาวฉันแทบจะไม่เป็นอันทำงานแล้วรู้ตัวมั๊ยคะ และถ้าน้องสาว
ฉันทำงานไม่ได้มันก็ส่งผลกระทบต่อคุณเหมือนกัน"

"ผมบอกคุณไปแล้วว่าผมต้องการอะไร"

"ฉันรู้ค่ะ ฉันเข้าใจด้วยว่าทำไมคุณถึงได้ปล่อยข่าวแบบนั้น แต่เรา
จำเป็นต้องคุยกันนะคะคุณอิชย์ และฉันอยากขอเรื่อง...คุณอย่าเพิ่งปล่อยข่าว
แบบนี้อีกเลยนะ เราต้องคุยกันก่อน"

"ผมจะได้ฟังข้อเสนอดีๆ ใช่มั้ย"

"แน่นอนค่ะ คุณจะไม่เสียเวลาเปล่า"

หลังจากนั้นอิชยะก็นัดเวลาที่จะเจอกับแก้วเกล้าด้วยตัวเอง เขาอยาก
จะรู้เหมือนกันว่าเธอจะมีข้อเสนอดีๆ อะไร ชายหนุ่มกตวางสายก่อนจะหัน
กลับมามองนิวัฒน์ที่รอฟังอยู่

"พี่สาวของกมลกานต์โทรมา เธออยากเจรจากับฉัน"

"ท่าทางเธอไม่ธรรมดาเลยนะครับ"

"ลองไปคุยดูก่อนก็ไม่เสียหาย" อิชยะเห็นด้วยว่าแก้วเกล้าไม่ธรรมดา
จริงๆ เทียบกับน้องสาวแล้วเธอมีชั้นเชิงกว่าเยอะ "เย็นมะรีนนี่นายโทรจอง
โต๊ะที่ร้านประจำให้ฉันด้วยนะ"

"ครับคุณอิชยะ"

นิวัฒน์รับคำ เขารู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยกับการตัดสินใจของอิชยะ
ในครั้งนี้ ปกติแล้วหากอิชยะเป็นฝ่ายถือไฟเหนือกว่าขนาดนี้คงไม่เจรจาให้
มากความ แต่ถึงขั้นยอมรับนัดของคู่กรณีอย่างแก้วเกล้าจะไม่ให้เขาสงสัย
ได้ยังไง...นิวัฒน์เดาไม่ถูกเลยว่าในใจอิชยะกำลังวางแผนอะไรกันแน่

กว่าจะได้บทสรุปว่าในงานแถลงข่าวเปิดตัวละครครึ่งปีแรกจะนำเรื่องใด
ลงออนแอร์บ้าง และจะเปิดตัวอย่างไรให้น่าสนใจใช้เวลาไปหลายชั่วโมง
กว่าอิชยะจะก้าวออกจากห้องประชุมก็เกือบหกโมงเย็นแล้ว ตลอดการประชุม
มีการโต้เถียงกันบ้าง แต่ไม่ใช่เรื่องยากเกินจะรับมือ ทว่ามันก็ทำให้สมอง
เขาล้าและร่างกายปวดเมื่อยอยู่บ้าง เพราะต้องนั่งประชุมและฟังความเห็น
ต่างๆ เป็นเวลานาน

อิชยะออกไปหาอะไรดื่มแก้เครียด แต่พอออกจากห้องประชุมนิวัฒน์
ก็บอกเขาว่าแม่เลี้ยงกำลังนั่งรออยู่ในห้องทำงานส่วนตัวของเขา ชายหนุ่ม
พยักหน้ารับรู้เบาๆ ก่อนจะเดินไปหาพ่านด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เพราะรู้ว่า

ถ้ากนกฉัตรมาหาเขาที่นี้คงไม่พ้นเรื่องงานหรือมีเรื่องให้เขาจัดการ

"คุณแม่มีอะไรหรือครับถึงแวะมาหาผม"

ร่างสูงทักทายแม่เลี้ยงพร้อมรอยยิ้มเมื่อเดินเข้ามาในห้องทำงาน กนกฉัตรนั่งไขว่ห้างรออยู่บนโซฟาพับแขนอย่างใจเย็น พอเห็นเขาก็ปรายตามามองหน้าแล้วยิ้มบางๆ

"มานั่งคุยกันหน่อยสิ แม่มีเรื่องจะพูดด้วย"

รอยยิ้มนั้นทำให้อิชยะรู้สึกเย็นยะเยือกไปถึงกระดูกสันหลังอย่างบอกไม่ถูก ชายหนุ่มยังเดาไม่ออกว่าวันนี้กนกฉัตรจะมีเรื่องอะไรให้ 'ลูกชายสุดที่รัก' อย่างเขาต้องไปจัดการ

อิชยะมองแม่เลี้ยงที่อยู่ใต้วงแขนห่าสับห่าปีแล้วแต่ยังดูสุขภาพแข็งแรง แม่อีกฝ่ายจะไม่ได้ดูสาวเกินอายุจริงมากเท่ากับแม่ที่แท้จริงของเขาอย่าง 'พิมพ์ภัทรา ภูรินทร์' แต่ท่านก็ยังดูแลตัวเองจนรูปร่างดีและยังสวยอยู่มากยิ่งขึ้นท่านเป็นคนรู้จักแต่งตัวให้เข้ากับบุคลิกของตัวเอง เน้นความเรียบหรูและดูดีก็ยิ่งทำให้ท่านดูสง่างาม น่านับถือ และในขณะเดียวกันก็ดูมี 'มาดนางพญา' จนทำให้หลายคนหวั่นเกรง

สายตาคนภายนอกคงมองว่ากนกฉัตรทั้งรักและเอาอกเอาใจอิชยะซึ่งเป็นลูกติดจากสามเอย่างแอนโทนีราวกับเป็นลูกชายแท้ๆ ของตัวเองเพราะท่านไม่สามารถมีลูกได้ แต่...ชายหนุ่มรู้ดีว่าความรักที่ท่านมีให้เขานั้นมันไม่ได้ละมุนหรืออบอุ่นหัวใจอย่างที่คนภายนอกมองเข้ามา

"คุณแม่คงเป็นห่วงเรื่องที่ผมประชุมวันนี้ แต่ไม่มีปัญหาอะไรหรอกครับ ผมจะให้วิวัฒน์สรุปแล้วส่งให้คุณแม่ดูอีกที" อิชยะเดินมานั่งลงบนโซฟาตรงกันข้ามแล้วยิ้มให้ท่าน

กนกฉัตรเป็นผู้หญิงทำงานเก่ง ท่านเคยเป็นประธานบริหารช่องยี่สิบสามที่มีอำนาจสูงสุด แต่พออิชยะมาทำงานและเรียนรู้งานจนท่านไว้วางใจ ท่านจึงให้เขามาดำรงตำแหน่งนี้แทน

ถึงกระนั้นกนกฉัตรก็ไม่ได้วางมือเสียทีเดียว ยังคงตรวจสอบ ดูแล และ อยู่เบื้องหลัง หากมีข้อผิดพลาดหรือท่านคิดว่าไม่เหมาะสมไม่ควรก็จะตักเตือน อธิษะเสมอ เพื่อไม่ให้เขาทำงานพลาดจนมีช่องโหว่ให้ใครโจมตีได้เพราะแค่ เขาไม่ใช่ลูกแท้ๆ ของท่านก็ทำให้เครือข่ายติบางส่วนที่ถือหุ่นอยู่ครหา มากพอแล้ว

"เรื่องงานนะแม่ไม่ห่วงหรอก แต่ห่วงเรื่องพ่อของเธอมากกว่า"

ไม่ต้องเจาะจงอธิษะก็รู้ว่ากนกฉัตรหมายถึงเรื่องอะไร วินาทีนั้นรอยยิ้ม บนใบหน้าหล่อเหลาเลื่อนหายไปแล้ว รอยยิ้มบนใบหน้าของกนกฉัตรก็ เช่นกัน เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ท่านทำใจยอมรับไม่ได้และยังคิดก็ยิ่งเจ็บใจ ท่าน อุตส่าห์อุ้มชูแอนโทนี่กับอธิษะจนมีชีวิตที่สุขสบาย แต่สุดท้ายแอนโทนี่กลับ ตอบแทนท่านด้วยการทรยศหักหลังแล้วยังจะไปคบกับนางเอกในสังกัดที่ อายุรุ่นราวคราวลูกอีก

เมื่อก่อนแอนโทนี่จะเที่ยวผู้หญิงหรือหาเซเซหาเลยบ้างท่านไม่เคยว่า เพราะพยายามเข้าใจว่าเป็นเรื่องของผู้ชายที่ยังหยุดกิเลสค้นหาไม่ได้ ท่านเองอายุมากขึ้นคงตอบสนองได้ไม่ถึงใจ

แต่กับกมลกานต์...แอนโทนี่ทำท่าว่าจะจริงจังเพราะสานความสัมพันธ์ กันมานาน ไปไหนมาไหนด้วยกัน แล้วอีกไม่นานก็คงมีคนจับได้และกลายเป็น ข่าวใหญ่ให้ท่านอับอายขายหน้า

ท่านต้องการ 'ตัดไฟตั้งแต่ต้นลม' ถึงได้บอกให้อธิษะไปจัดการเรื่องนี้ ด้วยตนเอง

"ที่แม่ถามไม่ใช่เพราะหึงหวงพ่อเธอจนอดรันทนไม่ได้หรอกนะ แต่ถ้า มันเป็นข่าวดังขึ้นมาจริงๆ มันก็จะเสียหายไปทั้งวงศ์ตระกูล แล้วไหนจะ บรรดาญาติๆ เราอีก เธอก็รู้ว่าพวกนั้นนะปากคอบเป็นนัยๆ แม่ไวใจเธอ มากนะตาอิชย์ แม่ถึงได้ให้เธอจัดการเรื่องนี้ อย่าทำให้แม่ต้องผิดหวัง"

"ผมจะจัดการให้เร็วที่สุด และตอนนี้ผมก็กำลังจัดการอยู่"

พูดถึงเครือญาติแล้วอิชยะก็อดจะนึกถึงความกดดันในการทำงานไม่ได้ ถึงแม้ว่าในบริษัทจะมีหุ้นส่วนเป็นคนของตระกูลประภาวิชัยเท่านั้น และกนกฉัตรก็ถือหุ้นมากถึงสี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ซึ่งมากกว่าผู้ถือหุ้นคนอื่นๆ แต่ก็ยังไม่ถือว่ามั่งคั่งหรือมีอิทธิพลในการตัดสินใจ ที่อิชยะยังคงดำรงตำแหน่งประธานบริหารได้เพราะเขายังทำงานดีและกนกฉัตรมีหุ้นมากกว่าใคร แต่ก็มีคนพยายามล้มอำนาจเขา กนกฉัตรจึงมักจะตำหนิ ต่อว่า และกดดันเขาทุกครั้งที่สถานการณ์ของช่องยี่สิบสามย่ำแย่หรือเวลาที่เกิดข้อผิดพลาดจนกลายเป็นข่าวดั่ง

แน่นอนว่าถ้าข่าวเรื่องแอนโทนี่กับกมลกานต์หลุดออกไปก็คงส่งผลกระทบต่อช่องยี่สิบสามอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะครอบครัวเขาเป็นภาพลักษณ์ของช่องและกมลกานต์เองก็เป็นนางเอกที่กำลังดัง การที่เขาเลือกวิธีปล่อยข่าวข่มขู่นางเอกสาวก็ถือว่าเป็นวิธีที่เสี่ยงมาก แต่มันก็น่าจะเป็นวิธีที่ได้ผลที่สุด

"แล้วงานเลี้ยงที่บ้าน 'นันท์วิวัฒน์' แม้ก็ว่าจะให้เธอไปคนเดียวนะ" กนกฉัตรพูดถึงประเด็นต่อไปเมื่อเห็นว่าอิชยะรับปากว่าจะจัดการเรื่องของแอนโทนี่เป็นมั่นเป็นเหมาะแล้ว

"คุณแม่ไม่ได้จะไปกับคุณพ่อหรือครับ"

งานดังกล่าวเป็นงานฉลองครบรอบเปิดบริษัทนันท์วิวัฒน์ซึ่งเป็นบริษัทผลิตเครื่องสำอางรายใหญ่และเป็นรายแรกๆ ในประเทศไทย แต่แต่ละปีทำรายได้อย่างมากมายมหาศาล ปกติแอนโทนี่กับกนกฉัตรจะไปร่วมงานนี้ ส่วนเขาจะไปบ้างเป็นบางครั้ง และส่วนใหญ่งานนี้จะมียี่สิบสามในวงสังคมไปร่วมงานซึ่งเอาจริง ๆ แล้วชายหนุ่มเป็นพวกไม่ชอบออกงานสังคมด้วยซ้ำ แต่ที่ต้องไปบ่อยๆ จนเหมือนเป็นหนุ่มเจเนงานสังคมก็เพราะถือเป็นหน้าที่เป็นการทำงาน และถ้าอิชยะไม่ไปกนกฉัตรต้องไม่พอใจจนมีปากเสียงกันเป็นแน่

"ให้คงพ่อเธอไปออกงานหรือ หี! หน้าพ่อเธอนะแม่ยังไม่ยอมมองเลย"

งานเลี้ยงจะมีขึ้นในคืนพรุ่งนี้แล้ว หากกนกนัศัตรคงแอนโทนี่ไปร่วมงานก็ต้องแสดงละครฉากใหญ่ว่ายังรักใคร่กันดี สู้อ้างว่าไม่สบายแล้วส่งลูกชายไปเสียยังจะดีกว่า อีกอย่างงานนี้ 'ฉัตรพัทธ์' ลูกชายคนเดียวของบ้านนั้นที่วัดงักก็ไปต้องร่วมงานอยู่แล้ว และ 'นิชาภา' ลูกสาวเพียงคนเดียวของเจ้าของหนังสือพิมพ์อันดับหนึ่งของประเทศก็ต้องไปร่วมงานนี้ด้วย เพราะครอบครัวของพวกเขาสนิทสนมกันมานาน หากอิชยะไม่ไปคงเสียโอกาสที่จะแค่นกับนิชาภา และฉัตรพัทธ์อาจจะคว้าหัวใจเธอตัดหน้าไปก็เป็นได้

"อีกอย่างเธอก็จะได้ไปทำแค่นกับหนูนิตสักที"

กนกนัศัตรย้ำด้วยน้ำเสียงเอาเรื่อง ท่านหมายม่นับนี้มีมือให้อิชยะลงเอยกับนิชาภาจนอยากให้มีการหมั้นหมายกันให้เร็วที่สุด และเขาก็รีบปากว่าจัดการเรื่องนี้ให้ท่านมานานแล้ว แต่ทำไมถึงยังไม่มีความคืบหน้า แถมยังไม่กระตือรือร้นเลย หรืออิชยะจะปล่อยให้ฉัตรพัทธ์ตัดหน้าหมั้นกับนิชาภาแทน

"ลืมไปแล้วหรือว่าแม่อยากให้เราลงเอยกับหนูนิตนะ"

"ผมไม่ลืมหรอกครับ"

"ถ้ายังไม่ลืมก็ช่วยจริงจังกว่านี้หน่อยสิ! หนูนิตเรียนจบมาสองสามปีแล้ว แถมตอนนี้ยังไปสนิทสนมกับฝ่ายนั้นมากขึ้นทุกวัน ถ้าเธอปล่อยให้หนูนิตหลุดมือไป...ได้เห็นตึกกับแม่จริงๆ นะตาอิชัย"

"ผมรู้ครับคุณแม่"

อิชยะยอมรีบปากอีกหน เขาไม่ได้รักหรือชอบพอนิชาภาแต่ก็ไม่อยากทำให้กนกนัศัตรผิดหวังหรือต่อว่าอะไรอีก ไม่เช่นนั้นท่านก็คงไปบ่นกับแอนโทนี่แล้วให้พ่อมากดดันเขาอีกแรง

กนกฉัตรเป็นคนเลี้ยงดูเขามาและมีบุญคุณต่อเขากับพ่อมาก นามสกุลที่เขาใช้อยู่ทุกวันนี้ก็เป็นนามสกุลของท่าน หากไม่มีแม่เลี้ยงก็ไม่ว่าทุกวันนี้เขาจะมีชีวิตอยู่ยังไง บุญคุณของท่านมากจนท่วมหัว...ข้อนี้เขารู้ดี

"แล้วกลางเดือนหน้าก็จะถึงงานวันเกิดของคุณพิมพ์ด้วย เธอเตรียมของขวัญเอาไว้หรือยัง หรือจะให้แม่จัดการให้อีกก็บอกมา" กนกฉัตรย้ำถึงเรื่องสำคัญอีกเรื่องที่จะลืมไม่ได้

อิษยะพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ถอนหายใจ กนกฉัตรมาหาเขาวันนี้แล้วแต่เป็นเรื่องงาน เรื่องที่เขาต้องทำ และเรื่องที่จะให้เขาไปจัดการเพื่อรักษาผลประโยชน์ทั้งนั้น

ท่านไม่เคยถามหรือเป็นห่วงเลยว่าเขาจะรู้สึกยังไง...

"ยังเลยครับ ผมคิดว่าปีนี้จะไม่ไปแต่จะส่งของขวัญไปแทน"

"จะไม่ไปได้อย่างไร!" น้ำเสียงของท่านฉุนเฉียวขึ้นอีก "ถ้าเธอไม่ไป ลูกชายที่เหลืออีกสองคนของคุณพิมพ์จะไม่แย่งกันเอาหน้าแยะเธอ ทุกวันนี้เธอก็แทบจะไม่ได้หน้าอะไรกับคุณพิมพ์เขาอยู่แล้วนะ"

"ผมก็ไม่ได้อยากจะได้น้ำหน้าอะไรนี่ครับ"

"ตาอิษยะ!"

อิษยะเงยหน้าแม้จะรู้ว่าน้องชายต่างพ่อทั้งสองคนของเขาคงไม่มีใครแย่งกันเอาหน้าอย่างที่กนกฉัตรกล่าวหา แต่ก็เบื่อกับเรื่องนี้จะเถียงเพราะเถียงไปอีกฝ่ายก็ไม่รับฟังความคิดเห็นของเขา และยังไงเขาก็ต้องทำตามใจท่าน... ลูกเลี้ยงอย่างเขาไม่มีสิทธิ์ไม่มีเสียงอะไรอยู่แล้ว

"แม่เคยพูดเรื่องนี้กับเธอหลายครั้งแล้ว ทำไมต้องขัดใจแม่ด้วย"

"โอเคครับ ผมจะไป"

อิษยะตอบตกลงอย่างจนใจ เขารู้ว่าที่กนกฉัตรอยากให้เขาไปเอาใจพิมพ์ภัทราไม่ใช่เพราะเห็นใจที่อีกฝ่ายเป็นแม่ที่แท้จริงของเขาหรือหวังดีอยากให้ความสัมพันธ์แม่ลูกเป็นไปด้วยดี

กนกฉัตรรู้ว่าเขาต่อต้านพิมพ์ภัทรามากแค่ไหน แต่ที่ยังให้เขาไปร่วมงานปาร์ตี้นั้นเกิดทุกปีและไม่ให้เขาแสดงออกว่าต่อต้าน เพราะแม่ผู้ให้กำเนิดของเขาร่ำรวย มีคนนับหน้าถือตาที่จะเอื้อประโยชน์ต่อการทำงาน ยิ่งเขาได้ขึ้นชื่อว่าเป็นลูกชายของพิมพ์ภัทรา แม้จะไม่ใช้ลูกรักแต่ยังก็ยังมีคนเกรงใจ

จริงอยู่ว่าบรรดาญาติฝ่ายพิมพ์ภัทราหรือแม้แต่ฝ่ายของกนกฉัตรจะไม่ค่อยยอมรับในตัวอิชยะนัก แต่ก็ยังเป็นเพียงเสียงซุบซิบกันวงใน ไม่ได้แสดงออกอย่างนอกหน้าหรือกล้าต่อว่าเขาซึ่งๆ หน้า และส่วนใหญ่ถ้าทำต่อหน้าก็จะแสดงออกผ่านการพูดจากระทบกระเทียบให้เจ็บแสบเท่านั้น เพราะยังงี้ก็ยังมีทั้งพิมพ์ภัทราและกนกฉัตรคอยสนับสนุนเขาอยู่ คนวงนอกไม่ได้รับรู้หรือถ้ารู้ก็เป็นในทำนอง 'เขาพูดกันว่า' เท่านั้น...ภาพเบื้องหน้าของอิชยะยังคงดูดี มีคนยอมรับนับถือ และเกรงใจจนเหมือนผู้มีอิทธิพลคนหนึ่ง

"พ่อเธอก็ทำให้แม่ผิดหวังแล้ว เธอจะทำให้แม่ผิดหวังอีกคนไม่ได้เด็ดขาด!"

น้ำเสียงเด็ดขาดนั้นทำให้อิชยะหมดข้อโต้แย้งใดๆ ในหัวเขากำลังนึกถึงงานปาร์ตี้นั้นเกิดของพิมพ์ภัทราที่จะมาถึง แ่วเสียงซุบซิบนินทาที่มีต่อเขาและพ่อของเขายังดังอยู่ในความคิด

อิชยะผู้...เขาจะต้องกลับไปไต่ยืนยันอีกครั้งและไต่ยืนยันซ้ำๆ ในทุกปี

"ผมนึกว่าวันนี้คุณอิชยะจะไปฟังเพลงก่อนกลับซะอีก"

นิ้วมือนั้นชวนคุยขณะขับรถมาส่งเจ้านาย เขาเลี้ยวรถเข้าสู่อาณาจักรของคฤหาสน์ประภาวิษณุหรือก็คือบ้านของอิชยะนั่นเอง ภายในรั้วสูง...คฤหาสน์สไตล์ตะวันตกหลังงามตั้งอยู่บนพื้นที่อันกว้างขวาง มีสระว่ายน้ำส่วนตัวขนาดใหญ่ สนามหญ้าสีเขียวขจี สวนหย่อมที่ได้รับการดูแลอย่างดี และมี

ต้นไม้ใหญ่หนานานาพันธุ์ เพราะถึงกนกฉัตรจะค่อนข้างใจร้อนแต่ท่านก็เป็นคนรักต้นไม้มาก

"ไม่ละ ฉันดื่มคนเดียวที่นี้ดีกว่า"

อิชยะไม่มีอารมณ์ไปเจอหน้าใคร เขาคิดว่าจะนั่งดื่มเงียบๆ ที่ริมสระว่ายน้ำแล้วปล่อยความคิดไปเรื่อยเปื่อยก็พอแล้ว ถ้าไปดื่มในไนต์คลับคงไม่วายมีผู้หญิงเข้ามาวุ่นวายให้อารมณ์เสียอีก

เวลาหุดหงิดมากๆ แม้แต่สาวสวยก็ยังทำให้เขาอารมณ์เสียได้เลย แต่จะไม่ให้ชายหนุ่มอารมณ์ดีถึงเครียดได้อย่างไรในเมื่อวันนี้เขาต้องคิดเรื่องงานแล้วแม่เลี้ยงสุดที่รักก็ยังมีรายการต่างๆ มากดดันให้เขาต้องทำยาวเป็นหางว่าวอย่างที่เขাপฏิเสธไม่ได้อีก

"ผมไม่เห็นคุณอิชัยทำตัวเหมือนเป็อโลกอย่างนี้มานานแล้วนะครับ"

"เห็นให้เป็นบุญตาซะ"

เมื่อรถยนต์คันหรูหยุดที่หน้าคฤหาสน์อิชัยก็เปิดประตูรถและก้าวลงไป นิวตันกำลังจะขับรถไปจอดไว้ในโรงจอดรถแล้วเปลี่ยนไปขับรถของตัวเองกลับคอนโดย แต่ก็มีความที่ ทำให้เขาต้องชะงัก

"คุณอิชัยครับ"

นิวตันเรียกเจ้านายเอาไว้ขณะที่อีกฝ่ายกำลังก้าวเข้าไปในคฤหาสน์ แต่ยังไม่ทันพูดอะไรก็เห็นว่าแอนโทนี่กำลังเดินออกมา ท่านแต่งตัวเหมือนจะออกไปข้างนอกทั้งๆ ที่ตอนนี้สี่ทุ่มเข้าไปแล้ว

"พอจะไปไหนหรือครับ"

อิชัยถามทั้งๆ ที่พอจะเดาคำตอบได้ไม่ยาก ผู้ชายแต่งตัวดูดีขนาดนี้จะออกไปไหนถ้าไม่ใช่เที่ยวกลางคืน ชายหนุ่มมอดคิดไม่ได้ว่าแอนโทนี่อายุขนาดนี้แล้วยังไม่คิดจะหยุดบ้างหรือ

หากท่านไม่เห็นแก่เขาก็น่าจะเห็นแก่หน้าตาของกนกฉัตรบ้าง

"มีนัดกับเพื่อนนะ แกมีอะไรหรือเปล่า"

"เปล่าครับ ผมแค่ถามดู"

"แล้วเป็นไงบ้าง ช่วงนี้งานหนักมั๊ย"

แอนโทนี่ถามอย่างขอไปที เพราะถ้าท่านสังเกตสักนิดก็คงจะเดาได้จากสีหน้าเคร่งเครียดของอิซยะได้ไม่ยาก ขนาดนิวัฒน์เป็นคนอื่นยังรู้จักเขาดีกว่าพ่อแท้ๆ ของเขาเลย

"ก็ปกติครับ" ชายหนุ่มตอบอย่างขอไปทีเช่นกันเพราะรู้ว่าต่อให้เขาระบายความรู้สึกให้พ่อฟัง ท่านก็คงไม่ยอมฟังหรอก "อีกสองอาทิตย์จะมีปาร์ตี้วันเกิดคุณพิมพ์ พ่อจะไปด้วยมั๊ยครับ"

"แกก็รู้ว่าพ่อไม่คิดจะไปอยู่แล้ว"

"ผมเองก็ไม่อยากไป"

แอนโทนี่มีสีหน้าหงุดหงิดท้งๆ ที่รู้ว่าอิซยะไม่ยอมไปเจอคนตระกูลนั้นเพราะความสัมพันธ์ย่ำแย่มาก ขนาดกับแม่ยังเรียกอย่างห่างเหินว่า 'คุณพิมพ์' แล้วญาติคนอื่น ๆ จะห่างเหินกันขนาดไหน

แต่สุดท้ายแอนโทนี่ก็ฝืนยิ้มแล้วตบไหล่ลูกชายเบาๆ

"พ่อกับผู้หญิงคนนั้นเลิกกันมานานแล้ว มันคงไม่เหมาะที่พ่อจะไปร่วมงาน แต่แกเป็นลูกแก้วควรจะไป แม่แกเขาอยากให้แกไปไม่ใช่หรือ ก็ไปเพื่อเอาใจแม่แกสักหน่อยเถอะ"

แอนโทนี่เดินออกไปอย่างไร้ใจ อิซยะได้แต่กลืนก้อนสะอึกลงคอ... ท้งๆ ที่รู้ว่าถ้าเขาไปร่วมงานปาร์ตี้วันเกิดของพิมพ์ภัทราแล้วเขาต้องถูกญาติๆ ฟังนั่นชู้ชิบนิินทาให้เสียความรู้สึกและถูกเพื่อนของพิมพ์ภัทรามองด้วยสายตาดูแคลน แต่แอนโทนี่ก็ยังอยากให้ไปเพื่อเอาใจกนกฉัตรอย่างนั้นหรือ

ไม่มีใครแยแสความรู้สึกของเขาเลย

ไม่... แม้แต่พ่อแท้ๆ ที่เขาเคยคิดว่าท่านรักเขามากกว่าใคร

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)